

Міністерство культури та стратегічних комунікацій України
Харківський національний університет мистецтв ім. І.П. Котляревського
театральний факультет
Кафедра майстерності актора та режисури театру анімації

Інтерпретація оповідання Рея Бредбері «Все літо в один день»
у театрі анімації

Кваліфікаційна робота ОР Магістр
Спеціальність 026 «Сценічне мистецтво»

Студент-виконавець
Скліфос Юліан Юрійович,
Кваліфікація «Актор театру ляльок»
Керівник магістерської роботи:

доцент
Фесенко Світлана Яківна

Науковий керівник
доцент,
кандидат філологічних наук
Савчук Григорій Олегович

Рецензент:

Доктор мистецтва, доцент, доцент кафедри мистецтва театру ляльок
Київського національного університету імені І.К.Карпенка-Карого,
засл.арт.України СІЛЬЧЕНКО Тетяна Іванівна.

Допущено до захисту
зав. кафедри, професор,
Заслужений діяч мистецтв України
О. О. Інютчкін
«16» грудня 2024 р.

Харків, 2024

ЗМІСТ

РОЗДІЛ 1. Аналіз оповідання та оцінки критиків

1.1 Вплив соціокультурного контексту на формування та сприйняття оповідання «Все літо в один день».

1.2 Вплив місця дії на сприйняття часу та подій персонажами.

1.3 Символічне значення локації та відображення в концепції часу.

РОЗДІЛ 2. Постановки в різних видах мистецтва на основі оповідання «Все літо в один день» Рея Бредбері:

2.1 Анімаційні інтерпретації «Все літо в один день».

2.2 Порівняння стилю, відтворення образів та інтерпретації сюжету у різних анімаційних версіях.

2.3 Аналіз змін у візуальному та характерному вираженні образів та сюжету у різних мистецьких форматах.

РОЗДІЛ 3. ТЕАТРАЛЬНА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ: КОНЦЕПЦІЯ, СТРУКТУРА

3.1 Концепція і структура проекту .

3.2 Сценічна інтерпретація та особливості втілення у виставі «Все літо в один день».

3.3 Лялькова естетика та її значення у виставі «Все літо в один день».

ВИСНОВОК

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

ДОДАТКИ

ВСТУП

Актуальність: «Все літо в один день» – оповідання, створене майстром американської літератури Рея Бредбері, продовжує залишатися актуальним у сучасному світі. Щоб привернути увагу нового покоління читачів та глядачів, необхідно використовувати творчі та інноваційні підходи.

Відзначаючи потужний зміст і значення твору, я вважаю, що використання театру анімації може стати ключем до створення захопливого та емоційно насиченого досвіду для глядачів. Ця техніка дозволяє оживити персонажів та події з оповідання, занурюючи аудиторію у захоплюючий світ Рея Бредбері.

Використання складних візуальних образів та символіки допоможе передати не лише розважальний аспект оповідання, а й розкрити його глибокий зміст та філософські аспекти.

Я впевнений, що цей експеримент дозволить створити унікальну інтерпретацію шедевра Рея Бредбері, яка зацікавить і сучасну аудиторію.

Нехай цей проєкт буде відданою пошуком нових та захоплюючих способів враження глядачів, що зробить постановку «Все літо в один день» незабутньою подією для всіх, хто знайомий із творчістю Рея Бредбері.

Мета: зробити театральну анімаційну інтерпретацію на оповідання Рея Бредбері «Все літо в один день»

Об'єкт дослідження: сценічні та кіно-адаптувальні версії оповідання Рея Бредбері «Все літо в один день».

Предмет дослідження: інтерпретація оповідання Рея Бредбері «Все літо в один день».

Завдання:

- Ознайомитись з впливом соціокультурного контексту на формування та сприйняття оповідання «Все літо в один день»;
- Розглянути вплив місця дії на сприйняття часу та подій персонажами;

- Проаналізувати символічне значення локації та відображення в концепції часу ;
- Ознайомитись з анімаціями інтерпретації «Все літо в один день»;
- Розглянути порівняння стилю, відтворення образів та інтерпретації сюжету у різних анімаційних версіях;
- Проаналізувати аналіз змін у візуальному та характерному вираженні образів та сюжету у різних мистецьких форматах;

Практичне значення: полягає в дослідженні та аналізі, інтерпретації сценічного й анімаційного адаптування оповідання «Все літо в один день», а також у створенні власного творчого проєкту на його основі. Проходження етапів розробки сценарію, концепції постановки, матеріального забезпечення та музичного оформлення сприяє розвитку критичного мислення і творчих здібностей, що є ключовими для майбутньої професійної діяльності.

Апробація результатів дослідження відбулася в рамках: засідання кафедри майстерності актора та режисури театру анімації ХНУМ імені І. П. Котляревського. За темою кваліфікаційної роботи відбувся виступ на V Міжнародній науково-творчій конференції «Мистецтво та наука в сучасному глобалізованому просторі» (ХНУМ імені І. П. Котляревського, Харків, 18-19 травня 2024 року) за темою «Рей Бредбері: Між жанрами та інтерпретаціями. Літературні, театральні та кінематографічні виміри оповідання «Все літо в один день»».

Міжнародно науково-практичний інтернет-конференція «Mechanisms of Scientific and Technical Potential Development» (Інтернет-конференція, 14-15 листопада 2024 року, м. Дніпро) за темою «Інтерпретація оповідання Рея Бредбері «Все літо в один день» у театрі анімації».

Загальний обсяг роботи 62 сторінок, з яких 50 -- основного тексту.
Список використаних джерел охоплює 7 позицій.

Робота складається зі вступу, трьох розділів, дев'яти підрозділів, висновків, списку літератури та додатків.

РОЗДІЛ 1. Аналіз оповідання та оцінки критиків

1.1 Вплив соціокультурного контексту на формування та сприйняття оповідання «Все літо в один день»

Соціокультурний контекст є ключовим фактором для глибокого розуміння того, як оповідання Рея Бредбері «Все літо в один день» було створено та як воно сприймається аудиторією. Написане у 1954 році, це оповідання відображає післявоєнні настрої, коли світ ще оговтувався від наслідків Другої світової війни. Цей період характеризувався швидким розвитком науки та технологій, зокрема космічних досліджень, що породило нові мрії та страхи щодо майбутнього людства. Уявлення про життя на інших планетах і можливість міжпланетних подорожей були на піку цікавості. Ця атмосфера науково-фантастичних сподівань та побоювань сприяла створенню образу Венери як чужої, непривітної планети. Діти, які живуть під постійним дощем, позбавлені сонячного світла, стають символом ізольованості та відчуженості. Вони живуть у світі, де природа є ворожою, а технології не можуть замінити базових людських потреб і бажань. Ця атмосфера відбиває і соціальні настрої того часу: страх перед невідомим, ізоляція, бажання вирватися з замкнутого простору та знайти щось справжнє і прекрасне. Марго, головна героїня, стає символом надії та спогадів про інше життя. Вона єдина серед дітей пам'ятає сонце, що робить її носієм знання про інший світ, який інші діти не можуть досягнути. Її спогади стають мостом між минулим і теперішнім, між Землею та Венерою, між реальністю та мрією.

У театрі анімації цей соціокультурний контекст може бути переданий через багатошарові візуальні та аудіальні засоби. Специфічні зображення, звуковий супровід та акценти на емоційних станах персонажів допомагають створити глибоке емоційне занурення. Наприклад, використання контрастів між

тьманими, холодними кольорами дощу та яскравими, теплими відтінками сонця не лише відображає фізичні умови, але й символізує внутрішні переживання персонажів. Анімація дає можливість створити візуальні метафори, які підсилюють теми надії, ізоляції та пошуку свободи.

Конфлікт між Марго та іншими дітьми є центральним елементом оповідання, який відображає глибокі соціальні та психологічні процеси. Марго відрізняється від інших не лише тим, що вона пам'ятає сонце, але й тим, що вона зберігає зв'язок з минулим, яке для інших є недоступним. Ця відмінність породжує ревності, нерозуміння та агресію з боку інших дітей. Вони не можуть досягти її досвід, що робить її чужинкою в їхньому світі. У театрі анімації цей конфлікт можна передати через деталізацію міміки та жестів персонажів, використання кольорових символів та просторових рішень. Наприклад, Марго може бути зображена в тепліших тонах, що контрастує з холодними відтінками інших дітей. Її позиція в кадрі може підкреслювати її ізольованість, вона стоїть окремо, віддалена від групи, що підсилює відчуття самотності. Звуковий дизайн також може відігравати важливу роль: звук дощу може посилюватися у моменти її найбільшої ізоляції, створюючи відчуття тиску та пригніченості.

Надія є однією з провідних тем оповідання, і вона втілюється через образ сонця. Для дітей, які ніколи не бачили сонця, воно стає міфом, абстрактною мрією. Для Марго це реальний спогад, що робить її досвід унікальним. Її очікування зустрічі з сонцем є глибоко особистим і емоційно зарядженим. В анімації момент появи сонця може бути кульмінацією твору. Поступовий перехід від сірого, холодного світу до яскравого, теплого світла може бути підкреслений зміною музичного супроводу, посиленням кольорової насиченості та динаміки руху. Цей момент може бути зображений як майже магічний, підкреслюючи його значущість для персонажів. Після зникнення сонця повернення до похмурих відтінків та звуків дощу підкреслює контраст між короточасним щастям і постійною реальністю.

Жорстокість дітей до Марго може бути розглянута через призму дитячої психології та соціальної динаміки групи. Діти часто прагнуть до конформізму, і будь-яка відмінність може сприйматися як загроза. Нерозуміння та страх перед невідомим породжують агресію. Марго стає дзеркалом, в якому діти бачать свою власну обмеженість, і це викликає в них негативні емоції. В анімації це можна передати через групові сцени, де діти діють як єдиний організм, що протистоїть Марго. Їхні рухи можуть бути синхронізовані, підкреслюючи відсутність індивідуальності та критичного мислення. Контраст між статичністю Марго та динамічністю групи підсилює відчуття її ізольованості та вразливості.

Дощ і сонце в оповіданні виконують роль символів, які відображають емоційний та психологічний стан персонажів. Дощ є символом пригнічення, монотонності та безнадії. Він постійний і всеосяжний, створюючи відчуття замкненості. Сонце ж символізує свободу, надію та можливість змін. Його коротка поява підкреслює крихкість щастя та мрій. В анімації символіка дощу та сонця може бути підсилена через візуальні та звукові ефекти. Наприклад, дощ може бути зображений не лише як атмосферне явище, але і як стіна, що відділяє дітей від зовнішнього світу. Звук дощу може бути приглушеним або, навпаки, посиленим у певних моментах для створення психологічного ефекту. Сонце може бути зображене як яскравий спалах, що на мить відкриває інший світ, повний кольорів та звуків природи.

Кольорова палітра в анімації відіграє критичну роль у передачі настрою та емоцій. Використання холодних, сірих і синіх відтінків для зображення життя на Венері підкреслює пригніченість та відсутність радості. Теплі, яскраві кольори під час появи сонця створюють контраст, що підсилює емоційний вплив цієї сцени. Крім того, кольори можуть використовуватися для характеристики персонажів. Марго може бути пов'язана з теплими відтінками навіть у похмурих сценах, що символізує її внутрішнє світло та зв'язок з

сонцем. Інші діти можуть бути зображені в більш нейтральних або холодних тонах, що відображає їхню адаптацію до світу без сонця.

Ритм і темп анімації, а також музичний супровід, є важливими засобами для передачі емоційного стану та динаміки сюжету. Повільний, монотонний ритм у сценах з дощем може створювати відчуття застою та нудьги. Швидкий темп і активна музика під час появи сонця можуть відображати радість та збудження дітей. Музика може також відображати внутрішній світ Марго. Наприклад, у сценах, де вона згадує про сонце, може звучати окрема музична тема, що підкреслює її ностальгію та сум. Після того, як діти усвідомлюють, що залишили Марго у темряві, музика може змінитися, відображаючи їхнє почуття провини та розкаяння.

Критики високо оцінюють оповідання Рея Бредбері за його здатність торкатися універсальних тем, які залишаються актуальними незалежно від часу. Теми самотності, відчуження, жорстокості та надії є спільними для всіх людей, і оповідання майстерно розкриває ці аспекти людської природи. Адаптація в театрі анімації дозволяє ще глибше дослідити ці теми, використовуючи специфічні засоби виразності. Візуальні метафори, звукові ефекти та ритмічні рішення допомагають створити багатопланову історію, яка впливає на глядача на різних рівнях сприйняття.

Оповідання також піднімає питання соціальної відповідальності та морального вибору. Дії дітей до Марго відображають тенденцію до колективної жорстокості, яка може виникати в суспільстві. Це служить попередженням про небезпеку неприйняття та дискримінації тих, хто відрізняється. У анімаційній адаптації цей аспект може бути підсилений через акцент на емоціях дітей після того, як вони усвідомлюють свій вчинок. Їхнє розкаяння та сум можуть стати важливим моментом для глядачів, особливо для молодшої аудиторії, яка може винести з цього моральний урок про важливість емпатії та розуміння.

Анімація надає можливість для розширення символізму та введення нових інтерпретацій оповідання. Наприклад, можна ввести додаткові символи, такі як птах, що намагається злетіти під дощем, але не може, або рослина, яка не може прорости без сонця. Ці образи можуть підсилити теми безнадії та прагнення до свободи. Також можна дослідити внутрішній світ Марго більш детально, використовуючи абстрактні візуальні рішення для зображення її емоцій та спогадів. Це додає глибини персонажу та дозволяє глядачам краще зрозуміти її переживання.

Адаптація оповідання «Все літо в один день» у театрі анімації не лише зберігає основні теми та посилання оригіналу, але й розширює їх, використовуючи потужність візуального та звукового мистецтва. Анімація дозволяє створити багатогранний світ, де кожен елемент від кольору до музики працює на передачу глибоких емоцій та ідей. Це робить історію доступною та актуальною для сучасних глядачів, допомагаючи їм задуматися над важливими питаннями людської природи, соціальної взаємодії та морального вибору. Зрештою, така адаптація сприяє збереженню та популяризації літературної спадщини Рея Бредбері, роблячи його твори живими та значущими для нових поколінь.

1.2 Вплив місця дії на сприйняття часу та подій персонажами.

Рей Бредбері у своєму оповіданні «Все літо в один день» майстерно використовує незвичне місце дії, щоб не лише підкреслити психологічний стан персонажів, а й глибоко розкрити їхню реакцію на плин часу та події, що відбуваються навколо них. Події розгортаються на Венері, планеті з екстремальними кліматичними умовами, де дощ триває майже постійно, перериваючись лише раз на сім років короткочасним сонячним сяйвом. Ця унікальна планетарна атмосфера значною мірою впливає на життя і світосприйняття дітей, які мешкають у колонії. Відчуття часу тут є повністю відмінним від земного, що робить вплив місця дії на персонажів

фундаментальним у розвитку сюжету та розкритті глибинних психологічних тем.

Завдяки постійному дощу й хмарному небу, Венера втілює замкнене та монотонне середовище, де час сприймається як нескінченна, нерозривна плинність. У цьому просторі люди не мають змоги відчувати сезонні зміни або радість від світлового дня. Цей аспект дійсності формує у персонажів особливий психоемоційний стан. Діти, які вирости на Венері, сприймають дощ як норму свого життя. Вони навіть не можуть усвідомити, що таке сонячне світло, оскільки це для них майже міфічний феномен, щось таке, що виходить за межі їхнього досвіду. Життя під постійним дощем формує у них певну психологічну стійкість до монотонності, але водночас робить їх нездатними до повноцінного емоційного розвитку. Вони живуть у реальності, де сонце це не лише фізичне явище, а й символ надії, щастя та свободи. Однак, через відсутність особистого досвіду спілкування з сонцем, для них воно стає абстрактною концепцією. Це призводить до певної емоційної атрофії, де діти не здатні повністю усвідомити або цінувати речі, які виходять за межі їхнього повсякденного існування. Такий психологічний стан робить їх вразливими до негативних проявів колективної поведінки, таких як заздрість, нерозуміння та агресія до тих, хто відрізняється.

Марго, головна героїня, вирізняється серед інших дітей тим, що пам'ятає сонце, адже жила на Землі до того, як потрапила на Венеру. Її сприйняття часу також відрізняється від інших. Марго переживає світ, який вона знає і який втратила. Для неї сонце це не вигадка, а реальність, яку вона мала змогу бачити й відчувати. Ця пам'ять робить її дуже вразливою та водночас відчуженою від інших дітей, які не здатні уявити собі життя за межами мокрого й холодного світу. Її ставлення до часу наповнене очікуванням, болем від неможливості повернутися до світлого минулого, що викликає антипатію з боку її однолітків. Марго стає втіленням інакшості, носієм пам'яті про інший світ. Вона символізує зв'язок з Землею, з нормальним плином часу та

природними циклами. Її присутність викликає в інших дітях почуття незручності та навіть загрози, оскільки вона нагадує їм про те, чого вони ніколи не мали та, можливо, ніколи не матимуть. Це породжує в них несвідому агресію та бажання ізолювати Марго, щоб зберегти свій власний, хоч і обмежений, але стабільний світогляд.

Місце дії, де атмосфера замикає персонажів у нескінченному дощі, стає символом пригніченості та обмежень. Діти живуть у світі, де час не розділяється на дні, тижні, місяці він стає одноманітним і позбавленим структури. Вони не розуміють, що таке очікування світла, оскільки ніколи не переживали його як частину свого повсякдення. Для них день, коли сонце має вийти, є подією винятковою, але водночас далекою від реальності. Вони не вірять Марго, бо не можуть зрозуміти її тугу, і їхня агресія до неї це спосіб захисту свого світосприйняття від невідомого і незрозумілого. Венера у творі стає метафорою ізоляції та відчуження, які пронизують життя персонажів. Вони існують у світі, де зв'язок із природою, таким як світло і тепло, майже втрачений. Це позбавляє їх емпатії та здатності до розуміння інших, оскільки вони не знають, що означає втратити щось, чого ти не мав від самого початку. Марго ж, навпаки, відчуває глибоку самотність, оскільки для неї існування без сонця є нестерпним. Вона пам'ятає інший світ, і ця пам'ять стає для неї джерелом страждань, але й джерелом надії на краще.

У той момент, коли сонце нарешті з'являється на небі, читач відчуває різкий контраст зі звичним для персонажів середовищем. Сонячне світло змінює сприйняття реальності воно наповнює простір кольорами, теплом і життям. На короткий час діти виходять з бункера і відчувають щось нове і дивовижне. Проте, навіть у цей момент їхнє сприйняття залишається обмеженим. Вони не думають про те, що відчуває Марго, яку вони замкнули у темному приміщенні, позбавивши можливості побачити те, чого вона так чекала. Їхня радість миттєва, і вони не усвідомлюють її важливості, бо не мають з чим порівняти. Цей епізод підкреслює, наскільки сильно місце дії

впливає на емоційний та психологічний розвиток персонажів. Момент сонця стає кульмінацією, яка розкриває глибину їхнього незнання та невміння цінувати те, що вони мають навіть на мить. Для Марго ж це втрата можливості відчувати зв'язок з минулим, що ще більше поглиблює її самотність та відчуженість.

Під час дощу діти поводяться як єдине ціле, вони об'єднані спільним досвідом і сприйняттям світу. Їхні дії щодо Марго можна розглядати як захисну реакцію проти того, що порушує їхній усталений порядок. Венера із її нескінченним дощем змушує дітей прийняти одноманітність як норму. Вони не прагнуть вийти за межі цього світу, бо не уявляють собі іншого життя. Сонце стає для них швидше казкою, ніж чимось реальним, і коли вони його бачать, це для них лише короткий спалах радості, а не щось значуще, що змінює їхнє ставлення до життя. Жорстокість дітей до Марго може бути розглянута через призму дитячої психології та соціальної динаміки групи. Діти часто прагнуть до конформізму, і будь-яка відмінність може сприйматися як загроза. Нерозуміння та страх перед невідомим породжують агресію. Марго стає дзеркалом, в якому діти бачать свою власну обмеженість, і це викликає в них негативні емоції. Їхня жорстокість це спосіб захистити себе від відчуття неповноцінності та незнання.

Вплив місця дії на сприйняття часу персонажами відчутний у всьому творі. Безперервний дощ не дає їм змоги оцінити красу та цінність сонячного світла. Вони бачать його лише раз на сім років, що формує у них ставлення до часу як до чогось абстрактного і незначного. Їхні дії відображають спрощене сприйняття світу, де відсутність постійного доступу до сонця робить їх байдужими до того, що не є частиною їхнього повсякденного досвіду. Для Марго ж, спогади про Землю і сонячне світло надають особливої значущості кожному моменту, кожній можливості побачити світ у його повному обсязі. Вона живе очікуванням, і кожна хвилина для неї має значення. Це створює

глибокий розрив між нею та іншими дітьми, які не здатні зрозуміти її тривогу та надію.

Венера в оповіданні виступає не лише як місце дії, а і як метафора ізоляції, обмеженості та відчуження. Постійний дощ символізує безнадійність та монотонність життя без змін. Сонце, яке з'являється лише на короткий час, стає символом надії, свободи та можливостей, які можуть бути, але є недосяжними для більшості персонажів. Марго символізує зв'язок з цим недосяжним, вона носій світла в темряві, але її світло не сприймається і навіть відкидається іншими. Це створює глибокий драматичний ефект, підкреслюючи трагічність її становища.

Оповідання також розкриває питання соціальної відповідальності та морального вибору. Дії дітей до Марго відображають тенденцію до колективної жорстокості, яка може виникати в суспільстві. Це служить попередженням про небезпеку неприйняття та дискримінації тих, хто відрізняється. У момент, коли діти усвідомлюють, що залишили Марго у темряві під час появи сонця, вони відчувають почуття провини та сорому. Це показує, що навіть в обмежених умовах вони здатні до емпатії та саморефлексії, що дає надію на їхній моральний розвиток.

Місце дії є не просто фоном для подій, а активним учасником розвитку сюжету та характерів. Воно впливає на кожен аспект життя персонажів, формує їхні думки, почуття та дії. Нескінченний дощ та рідкісне сонце визначають темп та ритм оповідання, створюючи атмосферу напруги та очікування. Це дозволяє автору глибоко дослідити внутрішній світ персонажів, їхні страхи, надії та мрії. Місце дії стає своєрідним дзеркалом, в якому відображаються всі тонкощі людської природи.

Таким чином, місце дії в оповіданні Бредбері відіграє ключову роль у формуванні світосприйняття персонажів і їхніх дій. Венера, із її нескінченними дощами та рідкісними сонячними моментами, формує сприйняття часу як циклічного, але віддаленого явища, яке впливає на всі

аспекти життя героїв. Це ізольоване середовище позбавляє дітей емпатії та здатності розуміти біль та радість інших, тоді як для Марго саме пам'ять про інше місце дії Землю стає важливим джерелом надії, яка вирізняє її серед інших. Оповідання «Все літо в один день» є глибоким дослідженням людської психології, соціальної динаміки та впливу середовища на формування особистості. Місце дії тут не просто фон, а ключовий елемент, що визначає розвиток сюжету та розкриття тем. Бредбері майстерно показує, як умови життя можуть впливати на сприйняття реальності, формувати поведінку та ставлення до інших. Це твір нагадує нам про важливість емпатії, розуміння та відкритості до іншого досвіду. Він підкреслює, що ізоляція та відчуження можуть призводити до жорстокості та непорозуміння, але також показує, що навіть у найтемніших місцях є місце для надії та змін.

1.3 Символічне значення локації та її відображення в концепції часу.

Рей Бредбері, один з найвидатніших американських письменників-фантастів XX століття, у своєму оповіданні «Все літо в один день» створює надзвичайно емоційний та глибокий образ часу і місця, які відіграють ключову роль у розвитку сюжету та розкритті головних тем твору. Локація, а саме планета Венера, де дощить майже безперервно, стає не просто фоном для оповіді, але й важливим символом, що відображає внутрішній світ героїв та їхні емоційні переживання. Венера у творі це не лише інша планета, але й алегорія людської ізоляції та прагнення до світла серед темряви.

Бредбері використовує цей похмурий і сирий світ для того, щоб висвітлити складні питання людського досвіду, такі як надія, розчарування, самотність та короткочасність щастя. Він майстерно поєднує науково-фантастичні елементи з глибоким психологічним аналізом, створюючи багатошаровий твір, який залишається актуальним і сьогодні. У цій роботі ми детально розглянемо, як символічне значення локації на планеті Венера формується та відображається в концепції часу, і як це впливає на загальне сприйняття оповідання.

Планета Венера в оповіданні Бредбері представлена як місце, де сонце з'являється лише один раз на сім років, і навіть тоді лише на короткий проміжок часу. Решту часу поверхня планети охоплена безперервними дощами, зливами, що створюють нескінченний звуковий фон, який впливає на психіку мешканців. Постійний дощ і відсутність сонячного світла створюють атмосферу глибокої ізоляції та обмеження, що відбиває не лише фізичне перебування героїв, але і їхній емоційний та психологічний стан.

Діти, що народилися та вирости на Венері, ніколи не бачили сонця. Для них воно стало майже міфом або легендою, про яку вони чули лише зі слів дорослих або з власних уявлень. Вони не можуть повністю усвідомити, що таке сонце, яке тепло воно може принести, оскільки їхнє життя обмежене холодом та темрявою. Це обмеження створює відчуття тривалої очікуваності та застиглості, де час ніби не рухається вперед. Постійний звук дощу, вода, що ніколи не припиняє литися, стає символом одноманітності та нескінченного плину часу, який не приносить жодних змін чи полегшень.

Такий світ впливає на психіку дітей: вони стають замкненими, роздратованими, позбавленими справжньої радості. Їхні емоції затуманені, так само як і небо над ними. Відсутність сонячного світла символізує не лише фізичну темряву, але й емоційну порожнечу, відсутність надії та перспективи, а також підкреслює ізоляцію, в якій вони перебувають не лише фізично, але й емоційно.

У контексті театру анімації, символізм локації Венери можна ефективно використовувати для створення відчуття замкненого простору, який немовби поглинає персонажів. За допомогою анімаційних втілень, режисер може підкреслити одноманітність та монотонність середовища, у якому живуть герої. Постійні звуки дощу, що супроводжують кожну сцену, похмурі та холодні кольори палітри, затемнені та тьмяні кадри усе це допомагає передати атмосферу безвиході та депресії глядачам.

Повторювані зображення дощу, водяних потоків, сірих небес та обмеженого простору шкільних коридорів підсилюють відчуття замкнутості та ізоляції. За допомогою візуальних метафор та символів, таких як зачинені двері або вікна, крізь які не пробивається світло, можна акцентувати на обмеженнях, з якими стикаються персонажі. Це дозволяє глядачам не лише побачити, але й відчувати тягар, який лежить на плечах дітей, їхнє прагнення до свободи та світла, яке здається недосяжним.

Крім того, анімація дає можливість експериментувати з простором та часом, створюючи ефекти, які підсилюють символічне значення локації. Наприклад, сцени можуть бути побудовані таким чином, щоб коридори та приміщення здавалися нескінченними, підкреслюючи безвихідність ситуації. Музичний супровід, складений з монотонних та меланхолійних мелодій, може доповнити візуальні образи, створюючи повне занурення у світ Венери.

Єдиний день, коли сонце з'являється на Венері, стає для дітей не просто символом надії, а справжнім втіленням мрії та чуда. Вони чекають на цей день з нетерпінням та хвилюванням, як на щось надзвичайне та прекрасне, що зможе змінити їхнє життя, хоча б на короткий час. Сонце для них це втілення всього того, чого їм бракує у повсякденному житті: тепла, світла, кольору, радості та свободи.

У цьому контексті сонце символізує щось надзвичайно короткочасне, але неоціненний, як мить щастя, яка ніколи не триває довго. Це підкреслює крихкість та минуцність щастя, яке, як і сонце на Венері, з'являється рідко і швидко зникає під натиском нескінченних дощів. Для дітей цей день можливість відчувати справжнє життя, вийти за межі темряви та холодності, які їх оточують.

Особливо важливою у цьому аспекті є постать Марго дівчинки, яка переїхала на Венеру з Землі та пам'ятає сонце. Для неї це не просто мрія або легенда, а реальний спогад. Вона знає, що таке сонячне світло, і її розповіді пробуджують в інших дітях змішані почуття заздрості та недовіри. Сонце для

Марго символ її втраченої батьківщини, джерело справжнього щастя, якого вона так сильно прагне. Її відносини з іншими дітьми підкреслюють тему ізоляції та непорозуміння, а також те, як незнання та страх перед невідомим можуть призводити до жорстокості.

В анімаційному мистецтві концепція часу та символізм сонця можуть бути виражені через різноманітні художні засоби. Зміна кольорової палітри є одним з найефективніших способів передати емоційний стан та атмосферу. Під час появи сонця на Венері анімація може перетворитися: похмурі та холодні тони змінюються на яскраві, теплі кольори, які наповнюють екран світлом та життям. Кадри стають динамічнішими, рухи персонажів більш енергійними та вільними, що підкреслює їхню радість та захоплення.

Музичний супровід також відіграє важливу роль у створенні атмосфери. Під час сонячного дня меланхолійна та монотонна музика може змінитися на веселу, ритмічну мелодію, яка підсилює відчуття щастя. Але ця радість є тимчасовою, і коли сонце зникає, кольори повертаються до похмурих, музика стає тишею або повертається до попередньої теми. Такий драматичний контраст наголошує на короткочасності моменту щастя та підсилює емоційний вплив на глядача.

За допомогою анімація можна передати не лише зовнішні зміни, але й внутрішній стан персонажів, їхні емоції та почуття. Глядачі можуть відчувати, як швидко минає час щастя, і як важливо цінувати кожен момент. Це також підкреслює тему невідворотності часу та неможливості його зупинити або повернути назад.

Більшу частину свого життя діти на Венері проводять в очікуванні, що триває роками. Очікування стає невіддільною частиною їхнього існування, заповнює їхні думки та мрії. Вони живуть у стані постійного передчуття чогось надзвичайного, що, можливо, ніколи не станеться. Ця довга тривалість очікування порівняно з короткою миттю радості, яка триває лише кілька

годин, створює драматичний ефект, підкреслюючи нерівність між зусиллям та винагородою.

Для дітей чекання на сонце стає метафорою прагнення до чогось більшого, до ідеалу, який вони знають лише теоретично, але ніколи не відчували насправді. Це може бути порівняно з людськими мріями та амбіціями, які ми переслідуюмо протягом всього життя, іноді навіть не знаючи, чи зможемо їх досягти. Очікування стає процесом, що формує особистість, впливає на їхні стосунки та сприйняття світу.

Психологічно така ситуація може призвести до розчарування, апатії або навіть агресії. Діти можуть відчувати, що життя несправедливе, що їхні зусилля не винагороджуються належним чином. Це може викликати внутрішні конфлікти та напруженість у групі. Водночас коротка мить радості може стати джерелом натхнення та надії, навіть якщо вона швидко зникає.

Філософськи це підіймає питання про сенс життя та щастя. Чи варто жити в очікуванні коротких моментів радості? Чи можуть ці миті компенсувати роки монотонності та страждань? Бредбері змушує читача задуматися про те, як ми сприймаємо час, як оцінюємо свої мрії та прагнення, і чи можемо знайти щастя в самому процесі очікування.

В анімаційному мистецтві це протиставлення між тривалим очікуванням та короткочасною радістю можна підсилити через ритм, темп та монтаж. Час очікування може бути відображений повільними, повторюваними сценами, які підкреслюють тягучість та монотонність життя на Венері. Наприклад, сцени, де діти сидять у класі, слухають монотонний звук дощу, дивляться у вікно на сіру безмежність. Ці сцени можуть бути довгими, з мінімальними змінами, що створює відчуття застиглості часу.

Водночас сцени з сонцем можуть бути побудовані з використанням швидких монтажних нарізок, яскравих кольорів, активного руху камери. Діти біжать, граються, сміються, досліджують природу, яка оживає під променями

сонця. Використання різноманітних ракурсів, динамічних переходів, ефектів світла та тіні створює відчуття енергії та життя. Музика стає швидшою, мелодійнішою, доповнюючи візуальний ряд.

Такий контраст між двома періодами дозволяє глядачам глибше відчувати різницю між повсякденним життям дітей та моментом їхнього щастя. Це підкреслює ідею, що радість це лише коротка мить у житті, наповненому тривалими періодами очікування та монотонності. Анімація таким чином стає не лише засобом розповіді історії, але й інструментом для передачі глибоких емоційних та філософських ідей.

Планета Венера у творі також слугує метафорою для соціального експерименту, де діти є частиною ізольованої та замкненої спільноти. Вони ніколи не бачили сонця, але все одно відчують його важливість завдяки Марго дівчинці, яка переїхала на Венеру з Землі та пам'ятає сонячне світло. Марго стає носієм правди та знання, яке інші діти не можуть прийняти або зрозуміти. Вона відрізняється від них не лише своїми спогадами, але й поведінкою, що робить її об'єктом заздрості та ворожості.

Цей конфлікт між Марго та іншими дітьми відображає теми неприйняття іншого, страху перед невідомим та колективної жорстокості. Діти зачиняють Марго у кімнаті, позбавляючи її можливості побачити сонце в той єдиний день, коли воно з'являється. Це жорстокий акт, який символізує відчай та страх перед тим, що вони не можуть досягнути або прийняти. Вони прагнуть придушити те, що відрізняється від них, замість того, щоб спробувати зрозуміти або прийняти це.

Ця ситуація також підіймає питання про відповідальність дорослих, які не змогли створити середовище, де діти могли б навчитися співчуття та розуміння. Вона відображає проблеми булінгу, ізоляції та відчуження, які є актуальними у будь-якому суспільстві. Марго стає жертвою колективного тиску та нерозуміння, що підкреслює трагічність її становища.

У театральній анімації цей ключовий момент можна відобразити через майстерне використання простору, світла та композиції кадру. Коли діти замикають Марго у темній кімнаті, сцена може бути затемнена, освітлення стає мінімальним, акцентуючи на її самотності та ізоляції. Простір навколо неї може бути звуженим за допомогою композиційних технік, таких як використання тісних кадрів, що підсилює відчуття клаустрофобії та безпорадності.

В той самий час, сцени, де інші діти насолоджуються сонцем, можуть бути побудовані з використанням широких планів, відкритих просторів, наповнених світлом та яскравими кольорами. Це створює контраст між ізолюваністю Марго та свободою інших дітей. Анімація таким чином підкреслює конфлікт між індивідом, який несе знання та унікальний досвід, та групою, яка прагне його придушити через страх або нерозуміння.

Метафорично це може бути виражено через символічні образи, такі як тіні, які огортають Марго, або бар'єри, що відділяють її від світу. Музичний супровід може змінюватися, підкреслюючи напруженість та емоційний стан персонажа. Використання таких способів дозволяє глибше розкрити внутрішній світ Марго та підсилити емоційний вплив на глядача.

Бредбері вміло використовує локацію Венери для створення часових парадоксів та дослідження сприйняття часу людиною. Постійний дощ і рідкісні моменти сонця створюють відчуття, що час на цій планеті рухається за іншими законами. Для дітей роки очікування зливаються в одноманітність, де один день важко відрізнити від іншого. Монотонність та повторюваність роблять час ніби нерухомим, застиглим.

Це підіймає питання про те, як середовище та умови життя впливають на сприйняття часу та емоційний стан людини. У таких обставинах поняття часу втрачає свій звичний сенс, стає розтягнутим або стиснутим залежно від подій.

Короткий момент появи сонця може здатися довшим через інтенсивність емоцій, які він викликає, тоді як роки очікування зливаються в одну нескінченну мить.

Філософськи це можна пов'язати з теоріями суб'єктивного сприйняття часу, де час не є об'єктивною величиною, а залежить від внутрішнього стану людини. Радість, смуток, очікування усе це впливає на те, як ми відчуваємо плин часу. Бредбері змушує читача задуматися про те, як обставини життя можуть змінювати наше сприйняття реальності та як ми можемо знайти сенс у монотонності та очікуванні.

В анімаційній постановці цей ефект спотвореного сприйняття часу можна досягти через використання візуальних і часових циклів. Повторювані сцени дощу, капель, що стікають по вікнах, монотонні звуки та образи створюють відчуття зупиненого у часі, ніби події повторюються знову і знову. Це підкреслює монотонність життя на Венері та психологічний тягар, який відчувають персонажі.

У момент появи сонця часовий хід ніби прискорюється. Сцени стають коротшими, динамічнішими, наповнюються новими деталями та подіями. Це передає відчуття швидкоплинності щастя, коли час ніби летить швидше, коли ми насолоджуємося моментом. Такий контраст між повільним плином часу в період очікування та швидким під час радості дозволяє глядачам відчути, як сильно середовище та емоційний стан впливають на сприйняття часу.

Крім того, використання повторюваних візуальних мотивів, таких як годинники або календарі, може підсилити тему часу. Наприклад, повільне тікання годинника під час дощу та його прискорення під час сонця може бути символічним зображенням зміни сприйняття часу. Це додає глибини анімації та дозволяє глядачам глибше зануритися у світ персонажів.

Коли сонце зникає, а дощ повертається, Бредбері нагадує читачам про невідворотність буденності та темряви, які знову огортають життя дітей. Вони

повертаються до свого звичного світу, але цей короткий момент світла залишає в них незгладимий слід. Він стає спогадом, який вони нестимуть з собою протягом наступних семи років очікування. Ця невідворотність повернення до темряви символізує циклічність страждань і короткочасність радості, які є невід'ємною частиною людського життя.

В анімації цей момент можна зобразити через поступове зникнення яскравих кольорів, повернення до темних, холодних тонів, які панували раніше. Музика може змінитися на меланхолійну або взагалі зникнути, підкреслюючи порожнечу та смуток, які відчувають діти. Важливо підкреслити перехід від надії та радості до розчарування та смутку, коли діти, які тільки-но насолоджувалися світлом, вимушені знову звикати до постійного дощу.

Цей момент підсилює драматизм історії та передає відчуття втрати, яке залишається у них після того, як світло зникло. Він змушує глядача задуматися про цінність коротких моментів щастя та про те, як ми їх сприймаємо. Бредбері через цю історію нагадує нам, що життя складається з циклів радості та смутку, і що навіть найкоротші миті можуть мати глибокий вплив на наше існування.

Таким чином, у своєму оповіданні «Все літо в один день» Рей Бредбері майстерно використовує символізм локації та часу для розкриття глибоких психологічних та філософських тем. Планета Венера з її постійним дощем та рідкісним сонцем стає не лише фоном для подій, але й активним учасником, що впливає на героїв та їхній внутрішній світ. Через анімацію ці символи можуть бути ще більш підсилені та візуалізовані, дозволяючи глядачам глибше зануритися в атмосферу твору.

Бредбері змушує нас задуматися про сприйняття часу, цінність коротких моментів щастя, вплив середовища на людину та про те, як важливо цінувати те, що маємо. Його оповідання залишається актуальним і сьогодні, нагадуючи про вічні людські переживання та емоції. Анімаційна адаптація цього твору

може стати потужним засобом передачі цих ідей новим поколінням, поєднуючи мистецтво візуального оповідання з глибиною літературного першоджерела.

РОЗДІЛ 2. Постановки в різних видах мистецтва на основі оповідання «Все літо в один день» Рея Бредбері:

2.1 Анімаційні інтерпретації «Все літо в один день».

Рей Бредбері, один із найвидатніших американських письменників-фантастів, завжди вмів привертати увагу читачів до глибоких психологічних та соціальних проблем, використовуючи при цьому унікальні сюжети та яскраві образи. Його оповідання «Все літо в один день» («All Summer in a Day») є саме таким твором, що не залишає байдужими ні читачів, ні кінематографістів, ні аніматорів. Це коротке, але глибоко емоційне оповідання було інтерпретовано та адаптовано в різних видах мистецтва, включаючи театр, кіно та анімацію. Важливим аспектом інтерпретації даного оповідання є можливість використання різних виразних засобів, які пропонує анімаційне мистецтво. Анімаційні інтерпретації відкривають нові перспективи для розуміння твору, зокрема через створення візуальних і звукових метафор, які поглиблюють емоційний ефект та розкривають нові аспекти оповідання.

«Все літо в один день» це історія про дітей, які живуть на Венері, де сонце з'являється лише раз на сім років. Уявіть собі світ, де постійний дощ і темрява стали нормою життя, де єдиним джерелом світла є штучні лампи, а тепло відчувається лише у спогадах або мріях. Цей світ став домом для групи дітей, які ніколи не бачили сонця. Головною героїнею є дівчинка Марго, яка приїхала з Землі та пам'ятає сонце, в той час, як інші діти знають про нього лише з розповідей. Її спогади про сонячне світло викликають у них заздрість і недовіру, оскільки вони не можуть уявити те, чого ніколи не бачили.

Також варто зазначити, що оповідання «Все літо в один день» неодноразово адаптувалося для кіно та театру. У 1982 році режисер Ед Каплан зняв короткометражний фільм за мотивами цього твору, який був показаний

на каналі PBS у рамках серії «WonderWorks». Ця екранізація стала відомою завдяки своєму вірному відтворенню атмосфери оповідання та глибокому розкриттю його тем.

Основна драма оповідання розгортається навколо того, що діти, не в змозі зрозуміти та прийняти її спогади про сонце, виявляють агресію і зачиняють Марго у комірці в момент, коли сонце нарешті з'являється. Цей жорстокий вчинок стає кульмінацією їхніх внутрішніх конфліктів, невпевненості та страхів. Після того, як сонце зникає, діти усвідомлюють свою помилку, але вже надто пізно Марго пропустила єдиний шанс побачити сонце протягом наступних семи років. Ця історія стає глибокою метафорою про людську природу, про заздрість, нерозуміння та наслідки наших вчинків.

Цей сюжет стає ідеальною основою для анімаційних адаптацій, оскільки анімація дозволяє відтворити не лише зовнішній світ Венери, але й внутрішній світ героїв. Анімаційні інтерпретації «Все літо в один день» дозволяють не лише переказати сюжет оповідання, але й розширити його зміст через використання художніх прийомів, які доступні виключно в цьому виді мистецтва.

Перш за все, анімація надає безмежні можливості для створення унікального візуального стилю, який може підкреслити атмосферу оповідання. Світ Венери, де постійно дощить, можна зобразити у різних стилях від реалістичного до абстрактного. Наприклад, художники можуть використовувати холодну кольорову палітру з переважанням сірих, блакитних та зелених відтінків, щоб передати холод та вологість середовища. Краплі дощу можуть бути зображені як невід'ємна частина простору, які постійно присутні у кадрі, нагадуючи про нескінченність цього явища.

Дощ в прийомах анімації може стати не просто фоновим елементом, а окремим персонажем. За допомогою різних технік анімації можна надати дощу «життя», зробити його активним учасником подій. Наприклад, краплі можуть взаємодіяти з героями, змінювати їхній настрій, символізувати їхні

емоції. У деяких анімаційних адаптаціях дощ зображується як щось живе та небезпечне, що впливає на психіку та поведінку дітей. Ця метафора стає способом виразити внутрішній стан героїв, їхню пригніченість та страх перед невідомим.

Інший важливий аспект, який можна розкрити за допомогою анімації, це образ сонця. Сонце в анімаційних інтерпретаціях часто стає символом надії, щастя та тепла, якого бракує дітям, що живуть у постійному дощі. Аніматори використовують яскраві кольори, гру світла та тіні, щоб показати, наскільки сонце відрізняється від звичного для дітей середовища. Наприклад, коли сонце з'являється на небосхилі, колірна палітра може кардинально змінитися: з похмурої та холодної перейти до яскравої та теплої. Цей контраст допомагає глядачам зрозуміти, чому сонце так важливе для Марго і чому її спогади викликають таку заздрість в інших дітей.

У деяких версіях анімації ми бачимо, як сонце буквально «оживає» на екрані. Воно може бути зображене як величезна, осяяна куля, яка наповнює все навколо світлом та теплом. Промені сонця можуть взаємодіяти з об'єктами та персонажами, змінюючи їхній вигляд та настрій. Квіти розквітають, трава стає зеленою, обличчя дітей наповнюються радістю. Така візуалізація дозволяє глибше проникнути у світ емоцій героїв, підкреслити важливість цього моменту.

Анімаційні інтерпретації також дозволяють експериментувати з візуальними стилями, щоб передати різні аспекти оповідання. Наприклад, у деяких версіях використовується мінімалістичний стиль, де основний акцент робиться на емоціях персонажів та їхніх реакціях. Такий підхід дозволяє підкреслити психологічну напругу та конфлікти між дітьми. Виразні обличчя, великі плани, акцент на очах та жестах усе це допомагає передати складні внутрішні переживання.

В інших адаптаціях, навпаки, використовується багатий деталізований стиль, що дозволяє створити атмосферу загадковості та навіть тривожності.

Детальні пейзажі, складні текстури, гра зі світлом та тінню ці елементи допомагають передати відчуття ізоляваності та невідомості, які відчують герої. Такий підхід може підкреслити фантастичність світу Венери, його відмінність від Землі.

Окремо варто звернути увагу на звукове оформлення анімаційних адаптацій «Все літо в один день». Звук є важливою частиною анімації, і у цьому випадку він виконує кілька важливих функцій. По-перше, звук дощу створює фонову атмосферу, яка супроводжує весь сюжет і підсилює відчуття безнадії та монотонності життя на Венері. Різні інтенсивності дощу, від легкого шуму до сильного грому, можуть використовуватися для підкреслення емоційних моментів.

По-друге, особливе значення має музичний супровід моменту, коли діти бачать сонце. Ця музика, зазвичай яскрава та піднесена, контрастує із сірими звуками дощу і підкреслює красу та значущість цього моменту для дітей. Музика може відображати емоційний підйом, радість та захоплення, які вони відчують. Це створює потужний емоційний ефект, який важко досягти лише за допомогою візуальних засобів.

Існують також експериментальні анімаційні інтерпретації, які по-своєму трактують оригінальне оповідання. Наприклад, деякі автори додають елементи фантазії, змінюють місце дії або навіть вводять нових персонажів, які уособлюють різні аспекти людської природи. Такі інтерпретації дозволяють розширити рамки оригінального твору та побачити його під новим кутом.

Однією з цікавих адаптацій є версія, в якій Марго спілкується з уявним другом, створеним її уявою, щоб допомогти їй пережити ізоляваність та нерозуміння з боку інших дітей. Цей персонаж стає уособленням її надій та спогадів про Землю, що робить історію ще більш зворушливою та особистою. Через такі додаткові елементи автори можуть досліджувати глибші психологічні теми, такі як самотність, пошук себе та необхідність прийняття.

Не менш важливою є тема дитячої жорстокості, яка яскраво виражена в оповіданні Бредбері і яку також ефективно передають анімаційні адаптації. Завдяки можливостям анімації, автори можуть наголошувати на емоціях дітей, їхніх виразах обличчя та мові тіла, щоб передати складні почуття, такі як заздрість, злість або почуття провини.

У деяких адаптаціях момент, коли діти зачиняють Марго у комірці, показано особливо драматично: використовується темна палітра кольорів, різкі кути та прискорений монтаж, що підкреслює агресію та хаос, який панує у цій сцені. Звукові ефекти, такі як різкі звуки або відсутність звуку взагалі, можуть підсилити напруженість. Після цього, коли діти усвідомлюють, що зробили, зміна у їхньому виразі обличчя та поведінці може бути показана через поступове повернення до світліших кольорів та сповільнення темпу.

Анімаційні адаптації дозволяють глибше дослідити моральні та етичні аспекти оповідання. Через візуальні та звукові засоби можна підкреслити наслідки дій персонажів, змусити глядачів задуматися про відповідальність, співчуття та розуміння. Наприклад, сцени, де діти стоять під дощем після зникнення сонця, можуть бути зображені так, щоб передати їхнє почуття провини та смутку. Це допомагає донести до глядача важливість емпатії та взаєморозуміння.

Таким чином, анімаційні інтерпретації «Все літо в один день» є важливим внеском у розуміння цього твору Рея Бредбері. Анімація дозволяє не тільки візуалізувати фантастичний світ Венери, але й додати нові виміри до історії, розкриваючи внутрішні конфлікти героїв та глибокі емоційні переживання. Використання різних художніх стилів, звукових ефектів та музики допомагає створити повноцінну картину світу, де сонце стає символом надії, а дощ символом страху та ізольованості.

Кожна анімаційна адаптація втілює щось нове, дозволяючи глядачам ще глибше відчувати та зрозуміти цю зворушливу історію про надію, самотність і важливість розуміння одне одного. Анімація як мистецтво відкриває безмежні

можливості для творчого вираження, і «Все літо в один день» є прекрасним прикладом того, як літературний твір може знайти нове життя у цьому форматі.

2.2 Порівняння стилю, відтворення образів та інтерпретації сюжету у різних анімаційних версіях.

Оповідання Рея Бредбері «Все літо в один день» є одним із найвидатніших творів у жанрі наукової фантастики, який досліджує глибокі теми ізоляції, надії та складності людської природи. Телевізійний короткометражний фільм 1982 року режисера Еда Каплана став однією з найвідоміших адаптацій цього твору, перенісши його на екран з особливою увагою до емоційної глибини, символізму та художніх прийомів, які підсилюють вплив оригінальної історії.

Дія фільму відбувається на планеті Венера, де постійні дощі стали невіддільною частиною життя її мешканців. Сонце з'являється лише раз на сім років, і для дітей, які народилися на цій планеті, цей феномен є майже міфічним, оповитим легендами та сподіваннями. Головна героїня, Марго, переїхала на Венеру з Землі і єдина серед своїх однокласників пам'ятає сонце. Її яскраві спогади викликають заздрість та нерозуміння серед інших дітей, що призводить до глибокого конфлікту та ізоляції.

Режисер Ед Каплан майстерно використовує візуальні та звукові елементи для створення атмосфери постійного дощу та пригніченості. Вологі, темні коридори школи, монотонний шум дощу і приглушені кольори підсилюють відчуття ізоляції та смутку. Цей контраст стає ще більш виразним у сцені, де сонце нарешті з'являється, змінюючи не лише навколишній світ, але й внутрішній стан персонажів. Використання контрасту між яскравими кольорами сцени з сонцем і темними, холодними відтінками дощових епізодів підкреслює протиставлення мрії та реальності, надії та пригніченості.

Образ Марго є центральним у фільмі та відтворений з особливою увагою до деталей. Акторка, яка виконує роль Марго, зображує її як тиху, замкнену дівчинку, яка носить світліший одяг, що відрізняє її від інших дітей. Її міміка та жестикуляція передають внутрішній сум, ностальгію за Землею та глибоке бажання побачити сонце знову. Вона часто стоїть окремо від групи, що підкреслює її ізольованість не лише фізично, але й емоційно. Марго є символом надії та індивідуальності, яка протистоїть колективному мисленню та нерозумінню.

Однокласники Марго зображені як єдиний колектив, який не розуміє та відкидає її. Їхня заздрість та нерозуміння переходять у жорстокість, коли вони вирішують замкнути Марго в темній кімнаті напередодні появи сонця. Режисер підкреслює це через групові сцени, де діти діють синхронно, майже як одна істота, що підсилює відчуття тиску на Марго. Їхня колективна поведінка відображає соціальні механізми, які призводять до булінгу та відчуження тих, хто відрізняється від більшості. Цей аспект фільму є глибоким дослідженням психології дитячої жорстокості та наслідків групового мислення.

Сонце у фільмі символізує надію, щастя та можливість змін. Коли воно нарешті з'являється, колірна палітра змінюється на яскраві, теплі тони. Діти вибігають на вулицю, їхні обличчя освітлюються посмішками, і музика стає більш радісною та піднесеною. Цей короткий момент щастя контрастує з тим, що Марго залишається в темряві, позбавлена цієї радості. Ця сцена є надзвичайно потужною, оскільки підкреслює несправедливість та жорстокість, яку вона зазнає, і одночасно показує, як швидко радість може перетворитися на каяття.

Після того як дощ повертається, діти згадують про Марго. Їхнє усвідомлення того, що вони зробили, підкреслюється уповільненими кадрами та меланхолійною музикою. Режисер майстерно передає зміну їхніх емоцій від ейфорії до почуття провини та жалю. Сцена, де вони відкривають двері й

бачать Марго, яка пропустила появу сонця, є однією з найсильніших у фільмі. Вирази їхніх облич, відображення на їхніх мокрих від дощу та сліз обличчях передають складну гамму емоцій – від шоку до глибокого каяття.

Звукові ефекти та музичний супровід відіграють ключову роль у створенні емоційного фону фільму. Постійний шум дощу служить фоновим звуком протягом більшої частини фільму, підсилюючи відчуття монотонності та пригніченості. Коли з'являється сонце, шум дощу зникає, поступаючись місцем звукам природи – співу птахів, шелесту вітру – та радісній музиці. Це аудіальне перемикання підсилює емоційний вплив сцени, дозволяючи глядачеві відчути той самий полегшення та радість, що й персонажі.

Фільм досліджує кілька важливих тем, серед яких ізоляція, нерозуміння та наслідки жорстокості. Марго представляє індивіда, який відрізняється від оточення, і страждає через це. Дії дітей демонструють, як страх перед невідомим та заздрість можуть призвести до жорстокості. Розв'язка підкреслює важливість емпатії та розуміння, показуючи, що навіть діти можуть усвідомити свої помилки та відчути каяття.

Візуальна стилістика фільму є одним із його найсильніших аспектів. Ед Каплан використовує специфічну візуальну стилістику для передачі настрою та тем фільму. Переважання холодних відтінків синього та сірого кольорів у сценах з дощем контрастує з теплими золотистими та зеленими тонами під час появи сонця. Ця зміна колірної палітри не лише підкреслює зміни у навколишньому середовищі, але й відображає внутрішній стан персонажів. великі плани, особливо на обличчі Марго, дозволяють глядачеві побачити найменші зміни у її виразі обличчя, відобразити її внутрішні переживання та емоції.

Акторська гра у фільмі є переконливою та емоційно насиченою. Виконавці ролей дітей демонструють глибину та складність своїх персонажів, передаючи як радість, так і каяття. Їхня взаємодія з Марго є центральним елементом фільму. Особливо вражає сцена, де вони усвідомлюють наслідки своїх дій. Їхні

вирази обличчя, жести та мова тіла передають складну палітру емоцій без зайвих слів, що підсилює емоційний вплив на глядача.

Режисер використовує різні кінематографічні прийоми для підсилення емоційного впливу. Наприклад, у сценах із Марго часто застосовуються великі плани та повільне знімання, що дозволяє зосередитися на її емоціях та внутрішньому світі. У сценах з групою дітей використовуються широкі кадри, щоб показати їх як єдине ціле, підкреслюючи їхню колективну свідомість та дії. Використання уповільнене знімання під час кульмінаційних моментів додає драматизму та підкреслює важливість подій.

Фільм підносить питання моральної відповідальності та наслідків колективних дій. Жорстокість дітей стосовно Марго не є результатом зловмисності, а скоріше нерозуміння та заздрості. Їхня реакція після усвідомлення своїх дій ставить перед глядачем питання про прощення та можливість виправлення помилок. Ця тема є актуальною і сьогодні, оскільки відображає реальні проблеми соціальної ізоляції та булінгу в суспільстві.

Адаптація Еда Каплана залишає глибокий емоційний слід. Глядачі можуть легко ідентифікуватися з Марго або з дітьми, що дозволяє по-новому поглянути на власні дії та взаємини з іншими. Фільм спонукає до роздумів про важливість емпатії та розуміння у суспільстві, наголошуючи на необхідності бути уважним до почуттів оточуючих і не судити людей за їх відмінності.

На момент виходу фільм отримав позитивні відгуки за вірність оригіналу та майстерність передачі його тем. Критики відзначали сильну акторську гру та ефективне використання візуальних і звукових елементів. Фільм став популярним у навчальних закладах як засіб для обговорення тем булінгу та соціальної ізоляції, слугуючи ефективним інструментом для розвитку емпатії та розуміння серед учнів.

Адаптація Еда Каплана залишається вірною духу оповідання Рея Бредбері. Хоча деякі деталі були змінені для потреб кінематографу, основні теми та

повідання збережені. Фільм розширює деякі сцени, додаючи більше глибини персонажам та їх взаєминам, що дозволяє глядачеві глибше зануритися у світ твору.

Символіка у фільмі відіграє важливу роль. Дощ символізує не лише фізичну ізоляцію, але й емоційну. Постійний дощ є метафорою монотонності життя без надії, тоді як сонце виступає як символ надії, щастя та можливості змін. Замкнені двері, які відокремлюють Марго від сонця, стають метафорою бар'єрів, що люди створюють між собою через нерозуміння та страх. Ці символи підсилюють емоційний вплив та глибину фільму.

Фільм також відображає соціальні проблеми того часу, такі як відчуження, булінг та наслідки колективного мислення. Він показує, як груповий тиск може призвести до жорстокості, і підкреслює важливість індивідуального мислення та співчуття. Ці теми залишаються актуальними й в сучасному суспільстві, роблячи фільм важливим та значущим для різних поколінь.

З урахуванням технологічних можливостей 1980-х років, фільм демонструє високий рівень технічної майстерності. Спецефекти, пов'язані з зображенням дощу та сонця, виконані якісно і додають реалізму. Операторська робота підсилює емоційний вплив, використовуючи різноманітні ракурси та плани, що дозволяє повністю зануритися в атмосферу фільму.

Адаптація Еда Каплана стала класикою телевізійного кіно і вплинула на подальші екранізації творів Рея Бредбері. Вона показала, як короткометражний формат може бути ефективним у передачі складних тем та емоцій, надихнувши інших режисерів на створення адаптацій літературних творів, звертаючи увагу на важливість збереження оригінального повідомлення.

Багато глядачів відзначають, що фільм залишив незабутнє враження і змусив задуматися про власні вчинки та ставлення до інших. Історія Марго служить нагадуванням про те, як важливо бути уважним до почуттів

оточуючих і не судити людей за їх відмінності. Фільм спонукає до роздумів про власну моральну відповідальність та здатність до співчуття.

Адаптація Еда Каплана є не просто екранізацією відомого твору, але й самостійним художнім твором, який глибоко досліджує людську природу. Фільм поєднує в собі сильний сюжет, виразні візуальні та звукові елементи, а також глибокі теми, які залишаються актуальними й сьогодні. Він продовжує надихати та змушувати задуматися над важливими аспектами людського буття, підкреслюючи вічність тем, які підняв Рей Бредбері у своєму оповіданні.

Цей фільм показав, що навіть у короткому форматі можна розкрити складні теми та створити емоційно насичений твір. Він надихнув інших режисерів на створення адаптацій літературних творів, звертаючи увагу на важливість збереження оригінального послання та майстерність художніх прийомів. Фільм також підкреслив значення телевізійного кіно як потужного засобу впливу на аудиторію.

Тематика фільму залишається актуальною і в сучасному світі. Питання булінгу, соціальної ізоляції та необхідності емпатії продовжують бути важливими у суспільстві. Фільм служить нагадуванням про те, як важливо виховувати в собі та навколишнє розуміння і співчуття. Його можна використовувати як ефективний інструмент для освіти та обговорення важливих соціальних питань.

«Все літо в один день» варто переглянути не лише шанувальникам творчості Рея Бредбері, але й усім, хто цікавиться глибокими психологічними та соціальними темами. Фільм може бути корисним для освітніх цілей, сімейного перегляду та обговорення важливих питань. Він спонукає до рефлексії та роздумів про власне ставлення до інших та моральну відповідальність.

Адаптація Еда Каплана є яскравим прикладом того, як літературний твір може бути майстерно перенесений на екран, зберігаючи свою сутність та глибину. Фільм вражає своєю емоційністю, художніми рішеннями та актуальністю тем. Він продовжує надихати та змушувати задуматися над важливими аспектами людського буття, підтверджуючи силу мистецтва як засобу дослідження та відображення складних людських емоцій та взаємин.

Таким чином, «Все літо в один день» у режисурі Еда Каплана є не лише адаптацією відомого оповідання, але й самостійним мистецьким твором, який глибоко торкається тем людяності, емпатії та моральної відповідальності. Фільм демонструє, як за допомогою візуальних та звукових засобів можна передати складні емоції та викликати глибокі роздуми у глядача. Його актуальність та впливовість свідчать про те, що теми, підняті Рей Бредбері, залишаються важливими й сьогодні, продовжуючи надихати нові покоління митців та глядачів.

2.3 Аналіз змін у візуальному та характерному вираженні образів та сюжету у різних мистецьких форматах.

Рей Бредбері, один із найвідоміших майстрів наукової фантастики та фентезі, створив оповідання «Все літо в один день», яке стало не лише класикою жанру, але й глибоким дослідженням людської природи, самотності та впливу оточення на індивіда. Цей твір, написаний у 1954 році, зачіпає вічні теми ізоляції, дитячої жорстокості та пошуку надії в умовах, де її, здається, не може бути. Телевізійна адаптація 1982 року, знята режисером Едом Капланом, намагається перенести цю складну та багат шарову історію на екран, використовуючи всі можливості кінематографа для передачі емоцій та атмосферності, які так майстерно описані в літературному першоджерелі.

У цій роботі ми детально проаналізуємо, як саме телевізійний формат впливає на сприйняття оповідання, які зміни були внесені в сюжет та персонажів, а також як візуальні та звукові засоби кіно допомагають або,

можливо, заважають передати глибинні ідеї Бредбері. Ми розглянемо, як режисер Ед Каплан використовує кінематографічні прийоми для створення атмосфери напруги та туги, як акторська гра додає нових відтінків персонажам, і як зміщення акцентів у фільмі впливає на загальну інтерпретацію історії.

Перш за все, важливо зрозуміти контекст оповідання та те, що воно символізує. «Все літо в один день» розповідає про групу дітей, які живуть на Венері, планеті, де постійно йдуть зливи, і Сонце з'являється лише раз на сім років. Головна героїня, Марго, прибула з Землі і єдина серед дітей пам'ятає Сонце. Це робить її відчуженою від інших, які не можуть зрозуміти її тугу та спогади. Вони заздрають їй і, врешті-решт, замикають її в кімнаті, пропустивши той короткий момент, коли Сонце з'являється на небі.

У літературному тексті Бредбері використовує багатий внутрішній монолог та опис емоцій, щоб передати глибину переживань Марго та складність відносин між дітьми. Читач занурюється у світ, де атмосфера планети стає відображенням внутрішнього стану героїв. Безкінечний дощ символізує смуток, безнадійність та ізоляцію, а Сонце – надію, радість та свободу. У тексті ми бачимо, як діти, позбавлені цього світла, стають жорстокими та нездатними до емпатії, а Марго, яка пам'ятає Сонце, стає для них чужою.

Перенесення цієї історії на екран – складне завдання. Кіно має свої унікальні засоби вираження, але воно обмежене у передачі внутрішнього світу персонажів, який можна так детально описати в літературі. Ед Каплан, розуміючи це, наголошувати на візуальних та звукових ефектах, які допомагають створити атмосферу та передати емоції героїв.

Однією з ключових особливостей фільму є візуалізація Венери. У Бредбері планета описується як місце з постійними зливами, де вода ллється без перерви, створюючи відчуття замкненості та пригніченості. У фільмі це відображено через похмурі пейзажі, темні кольори та постійний дощ, який

видно за вікнами. Камера часто затримується на краплях води, що стікають по склу, на калюжах, на мокрій землі. Ці деталі створюють відчуття вологи, холоду та безвиході. Глядач майже фізично відчуває цю вологість, що підсилює емпатію до героїв, які живуть у таких умовах.

Акторська гра відіграє важливу роль у передачі емоцій, які неможливо повністю виразити через діалоги. Марго, у виконанні юної актриси, передає свою тугу та самотність через погляди, жести, манеру рухатися. Вона часто відсторонена від інших дітей, її очі завжди спрямовані кудись у далечінь, ніби вона шукає щось, чого інші не можуть побачити. Це контрастує з енергійністю та жвавістю інших дітей, які, попри пригнічену атмосферу, намагаються знайти розваги та відірватися. Такий контраст підкреслює її відчуженість та робить конфлікт більш явним.

Використання кольору та світла у фільмі є ще одним важливим засобом вираження. Протягом більшої частини фільму домінують холодні, темні тони: сірі, сині, коричневі. Це створює відчуття похмурості та монотонності життя на Венері. Коли ж нарешті з'являється Сонце, кадри наповнюються яскравими, теплими кольорами: золотистим, жовтим, помаранчевим. Це різке зміщення колірної гами підкреслює вагомість цього моменту, його винятковість та магію. Глядач разом з дітьми відчуває цей спалах радості та здивування перед красою Сонця.

Звуковий супровід фільму також відіграє ключову роль. Постійний шум дощу створює фон, який стає майже непомітним, але водночас постійно нагадує про себе. Це монотонне гудіння, краплі, що падають на різні поверхні, створюють відчуття тиску та втоми. Коли ж дощ припиняється, і з'являється Сонце, настає тиша, яку порушують лише звуки природи: спів птахів, шелест листя, сміх дітей. Цей контраст підсилює емоційний вплив моменту та допомагає глядачеві відчути полегшення разом з персонажами.

Сюжет фільму залишається в основному вірним оригіналу, але деякі акценти змінені. Наприклад, взаємодія між дітьми отримує більше уваги. У оповіданні

Бредбері діти діють як колектив, їхні мотиви та думки описані узагальнено. У фільмі ж режисер намагається показати індивідуальність кожного з них. Ми бачимо, як деякі діти сумніваються у необхідності знущатися з Марго, як інші підбурюють колектив, а хтось просто йде за більшістю. Це додає глибини конфлікту та робить його більш реалістичним.

Особливої уваги заслуговує сцена, де діти замикають Марго у комірці. У фільмі цей момент підкреслюється напругою, яка наростає через швидкі зміни кадрів, близькі плани облич, звуки, що посилюються. Ми бачимо коливання на обличчях деяких дітей, їхню невпевненість, але колективний тиск змушує їх діяти разом. Ця сцена демонструє складність дитячої психології, вплив групи на індивіда та те, як страх бути відкинутим може штовхнути на жорстокі вчинки.

Коли ж діти насолоджуються Сонцем, ми бачимо їхні щирі емоції: радість, здивування, захват. Камера слідує за ними, коли вони бігають по полях, граються, відчуваючи свободу, якої вони ніколи раніше не знали. Ці кадри контрастують з похмурими сценами на початку фільму і підсилюють трагедію того, що Марго пропускає цей момент.

Повернення до реальності після зникнення Сонця також зображено детально. Діти повертаються до школи, їхні обличчя знову стають похмурими, але тепер на них лежить тягар провини. Вони згадують про Марго і розуміють, що зробили щось жахливе. У цій сцені режисер використовує тишу та повільні рухи, щоб підкреслити їхній стан. Вони не можуть дивитися один одному в очі, їхні погляди спрямовані вниз. Коли вони відпускають Марго з комірки, ми бачимо її спустошеність та нерозуміння. Цей момент показує, як усвідомлення провини може прийти занадто пізно, і як наслідки вчинків можуть бути незворотними.

Окрім візуальних та звукових засобів, фільм також використовує символізм, щоб передати ідеї Бредбері. Наприклад, комірка, в якій замикають Марго, символізує не лише фізичне ув'язнення, але й ізоляцію, яку вона

відчуває від інших. Це місце темне, тісне, без вікон, що підсилює відчуття безвиході. З іншого боку, відкриті простори під час появи Сонця символізують свободу та можливості, які вона втрачає.

Важливо також зазначити, що фільм додає деякі деталі, яких немає у тексті, щоб зробити історію більш зрозумілою для глядача. Наприклад, можуть бути сцени, де показано спогади Марго про Землю, її спілкування з батьками, що допомагає краще зрозуміти її тугу за Сонцем. Ці додаткові сцени допомагають побудувати більш повну картину її внутрішнього світу, який у тексті передається через думки та почуття.

Проте, попри всі зусилля, телевізійний формат має свої обмеження. Внутрішній монолог, який так важливий у літературному творі, важко передати на екрані без використання закадрового голосу, який може виглядати штучним. Тому деякі аспекти внутрішніх переживань Марго можуть залишитися незрозумілими для глядача, який не знайомий з оригіналом. Це може призвести до спрощення сприйняття її персонажу та зменшення емпатії до неї.

Також варто звернути увагу на те, як фільм відображає тему дитячої жорстокості. У тексті Бредбері це подається як результат впливу оточення та відсутності розуміння. Діти не є злими за своєю природою, але обставини роблять їх такими. У фільмі ж це може виглядати більш прямолінійно, і глядач може сприймати їхні дії як свідому жорстокість. Це змінює акценти історії та може вплинути на її моральне послання.

Окрім аналізу фільму, важливо також розглянути, як зміни у форматі впливають на загальну інтерпретацію історії. Кінематограф має свою мову, свої засоби вираження, і те, що працює в літературі, не завжди може бути ефективно передано на екрані. Ед Каплан робить вибір на користь візуальної та емоційної компонент, намагаючись створити атмосферу та передати почуття героїв через зображення та звук. Це може зробити історію більш

доступною для широкої аудиторії, але водночас може призвести до втрати деяких нюансів та глибини, які є в тексті.

У підсумку, телевізійна адаптація «Все літо в один день» 1982 року є цікавою спробою перенести складний та багатогранний твір Рея Бредбері на екран. Вона демонструє, як різні мистецькі форми можуть по-різному впливати на сприйняття історії, додаючи нові відтінки та акценти. Фільм зосереджується на візуальних та емоційних аспектах, використовуючи всі можливості кінематографа для створення атмосфери та передачі почуттів героїв. Це дозволяє глядачеві відчувати історію більш безпосередньо, хоча деякі глибокі ідеї та внутрішні переживання персонажів можуть бути втрачені.

Аналізуючи цю адаптацію, ми бачимо, як важливо враховувати особливості кожного формату при перенесенні літературних творів на екран. Кіно може додати нових вимірів історії, але також може змінити її суть. Це підкреслює важливість творчого підходу та уважності до деталей, щоб зберегти дух оригіналу та передати його ідеї новій аудиторії.

Отже, телевізійний фільм Еда Каплана є не лише адаптацією відомого оповідання, але й самостійним твором, який пропонує своє бачення історії та її тем. Він показує, як зміна медіа може вплинути на сприйняття та інтерпретацію твору, і підкреслює важливість різних мистецьких форм у передачі людського досвіду та емоцій.

У сучасному світі, де технології дозволяють створювати все більш реалістичні та вражаючі візуальні ефекти, питання адаптації літературних творів стає все більш актуальним. Фільми, засновані на книгах, можуть привернути увагу нових глядачів до оригіналів, але також несуть відповідальність за збереження їхньої суті. «Все літо в один день» є чудовим прикладом того, як можна поєднати різні мистецькі засоби для передачі складних ідей та емоцій, і як важливо зберегти баланс між вірністю оригіналу та творчою інтерпретацією.

Цей аналіз показує, що телевізійний формат може бути ефективним засобом для передачі атмосферності та емоційності історії, але водночас має свої обмеження у передачі внутрішнього світу персонажів та глибоких ідей, які легко висловити у літературі. Це підкреслює важливість комплексного підходу до адаптації та розуміння того, що кожен формат має свої сильні та слабкі сторони.

Рей Бредбері залишив нам спадщину, яка продовжує надихати та змушувати задуматися про важливі аспекти людського буття. Його оповідання «Все літо в один день» є яскравим прикладом того, як наукова фантастика може використовуватися для дослідження глибинних психологічних та соціальних тем. Телевізійна адаптація 1982 року додає до цього свій власний шар інтерпретації, пропонуючи новий погляд на відому історію та демонструючи силу кінематографа як мистецького засобу.

Вільям. Пішов за м'ячем. Починає їм грати, але при цьому каже, що сонця не існує. М'яч переходить до тієї дитини, потім до наступної, потім знову. До Вільяма. Ще раз говорю, що сонця не існує. Б'є м'яч виявляється біля Марго. Вона каже, що коли вона жила на землі, вона бачила сонце. Вільям. Від цього незадоволений. Починає цих Марго. Говорить, що це неправда.

3.1 Концепція і структура.

Юліан Скліфос як: постановник, актор (роль Вільям), монтажер, також підібрав музики до проекту «інтерпретація оповідання Рея Бредбері «Все літо в один день» у театрі анімації». Розробив концепцію і структуру самої вистави яка знімалась в Комунальному закладі "ХАРКІВСЬКИЙ ПАЛАЦ ДИТЯЧОЇ ТА ЮНАЦЬКОЇ ТВОРЧОСТІ ХАРКІВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ". Проект передбачен для глядачів старше 12+ років. Актори які приймали участь у даному проєкті це: Вчителька, Марого - Катерина Щикот, Діти – Марія Циплухіна.

Інтерпретація оповідання Рея Бредбері «Все літо в один день» у театрі анімації відкриває можливість глибоко зануритися в емоційний світ героїв та передати атмосферу твору через поєднання візуальних і звукових засобів. Такий підхід дозволяє не лише відтворити сюжет оповідання, але й занурити глядача у внутрішні переживання персонажів, використовуючи театральні та анімаційні техніки.

Пошук матеріалу та концепція вистави

При підготовці вистави основна увага приділялася вибору матеріалу, який би максимально точно передавав атмосферу та емоційне посилення оповідання. Головною метою було показати боротьбу зі страхом, відчуття ізоляції та прагнення до світла Сонця, яке стає символом надії та мрії для дітей, що вирости на Венері. Вони ніколи не бачили Сонця, і для них воно є чимось міфічним, майже недосяжним. Марго, яка прибула з Землі й пам'ятає Сонце, стає носієм цієї надії, але водночас і об'єктом нерозуміння та заздрості з боку інших дітей.

Значення концепції та структури

Концепція вистави побудована таким чином, щоб глядачі могли відчутти повний спектр емоцій від безнадійності та ізоляції до захоплення і надії. Структура вистави чітко розбита на епізоди, кожен з яких має своє емоційне навантаження та драматичну кульмінацію. Це дозволяє поступово розкривати характери персонажів та їхні внутрішні конфлікти, підводячи глядача до розуміння головних тем твору.

Візуально вистава починається із зображення космосу з мерехтливими зірками, що символізує безмежність Всесвіту та віддаленість Венери від Землі. Це створює відчуття невідомості та загадковості, підкреслюючи ізольованість світу, в якому живуть герої.

Далі на сцені з'являються ефекти, що імітують постійний дощ: краплі води, блискавки, гуркіт грому. Це досягається за допомогою світлових ефектів та

декорацій. Блакитні та сірі тони підкреслюють холодність і вологість атмосфери Венери, створюючи відчуття замкненості та безнадійності.

Роль світла та кольору відіграють одну з ключових ролей у передачі емоцій та атмосфери. Протягом більшої частини вистави домінують холодні та темні тони, що відображають пригнічений стан героїв. Коли ж нарешті з'являється Сонце, сцена трансформується: з'являються теплі, яскраві кольори, що символізують надію та радість. Цей контраст підкреслює вагомість моменту та емоційну трансформацію персонажів.

Персонажі та їх взаємодія

Марго являти собою центральний образ вистави. Вона є єдиною серед дітей, хто пам'ятає Сонце, і це робить її особливою та водночас відчуженою. Її внутрішній світ передається через виразні візуальні засоби: акцент на її реакціях, рухах та взаємодії з оточенням допомагають глядачеві відчувати її тугу та самотність.

Взаємодія між Марго та Вільямом, який представляє недовіру та скептицизм інших дітей, є ключовим елементом вистави. Вільям заперечує існування Сонця, що призводить до конфлікту з Марго. Цей конфлікт відображає глибокі психологічні та соціальні теми: страх перед невідомим, заздрість та відчуження.

Сцена ізоляції Марго

Кульмінацією конфлікту стає сцена, де діти ізолюють Марго, позбавляючи її можливості побачити Сонце. Цей момент підкреслює жорстокість, яка може виникнути з нерозуміння та страху. Використання сценічних прийомів та символічних елементів посилює відчуття ізоляції та безпорадності Марго, створюючи потужний емоційний вплив на глядача.

Звуковий супровід та художні техніки

Звуковий дизайн вистави грає важливу роль у створенні атмосфери. Постійний шум дощу, гуркіт грому та інші звукові ефекти створюють фон, що підсилює емоційний стан персонажів. Під час появи Сонця звуковий супровід змінюється на мелодійні та легкі композиції, що підкреслюють радість та захоплення.

Художні методи

Використання анімаційних технік та художніх прийомів дозволяє створювати динамічні та дивовижні візуальні образи. Поєднання реалістичних і абстрактних зображень допомагає передати внутрішні переживання персонажів та створити глибоку емоційну взаємодію з глядачем.

Поява Сонця та трансформація сцени

Коли вчителька повідомляє про наближення Сонця, атмосфера вистави починає змінюватися. Злива поступово вщухає, і на сцені з'являються зображення природи: дерева, квіти, блакитне небо. Це створює відчуття чуда та захоплення. Діти виходять на сцену, де вони вперше бачать Сонце. Їхня радість передається через яскраві візуальні та звукові ефекти, що підсилюють емоційний вплив моменту.

Емоційна трансформація персонажів

Поява Сонця не лише змінює навколишній світ, але й впливає на внутрішній стан дітей. Вони починають розуміти, що Марго говорила правду, і це викликає в них почуття провини та жалю. Цей момент стає поворотним у їхньому розвитку, підштовхуючи до переосмислення своїх дій.

Повернення до реальності та усвідомлення провини

Раптове повернення зливи символізує повернення до реальності. Діти, які щойно відчули радість та свободу, змушені знову зіткнутися з похмурістю свого світу. Усвідомлення того, що вони позбавили Марго можливості

побачити Сонце, стає для них важким тягарем. Вистава передає ці емоції через зміну тональності та використання темних кольорів.

Момент рефлексії

Діти розуміють, що їхні дії мали серйозні наслідки. Це спонукає їх до рефлексії та переосмислення своєї поведінки. Вони починають відчувати емпатію та бажання виправити ситуацію. Цей етап є важливим для розкриття теми відповідальності та можливості змін.

Заклучна сцена та символізм

Фінальна сцена повертає глядача до образу космосу, але цього разу з однією яскравою зорею. Ця зірка символізує надію та можливість нового початку. Попри темряву та ізоляцію, завжди є світло, до якого можна прагнути. Цей символічний образ залишає глядача з відчуттям оптимізму та віри у можливість змін.

Психологічний аналіз персонажів у виставі глибоко занурюється у внутрішній світ персонажів, показуючи складність їхніх почуттів та мотивацій. Марго, як носій пам'яті про Сонце, представляє надію та мрію про краще майбутнє. Її ізоляція відображає труднощі, з якими стикаються люди, що відрізняються від більшості.

Вільям та інші діти символізують страх перед невідомим та тенденцію відкидати те, що не відповідає їхньому розумінню світу. Через їхні взаємодії вистава досліджує теми дитячої жорстокості, впливу колективу на індивіда та можливості емпатії.

Соціальний контекст та актуальність оповідання Бредбері та його інтерпретація у виставі підіймати актуальні теми, такі як ізоляція, нерозуміння та необхідність прийняття іншого. У сучасному суспільстві, де люди часто стикаються з відчуженням та браком емпатії, ці теми залишаються надзвичайно важливими. Вистава закликає глядачів замислитися над власною поведінкою та ставленням до навколишній.

Символізм та метафори у виставі

Вистава насичена символами та метафорами, які підсилюють її ідеї та допомагають глибше зрозуміти персонажів. Наприклад:

- **Дощ** символізує пригнічення, ізоляцію та безнадійність. Постійна злива відображає емоційний стан героїв та їхню нездатність відчувати радість.
- **Сонце** виступає як символ надії, свободи та можливості змін. Його поява трансформує світ героїв, показуючи, що навіть у найтемніші моменти є місце для світла.
- **Космос та зірки** символізують безмежність можливостей та пошук свого місця у Всесвіті. Яскрава зоря у фіналі нагадує про те, що надія завжди є, навіть якщо вона здається недосяжною.

Значення концепції та структури вистави

Концепція вистави, яка поєднує в собі візуальні та звукові ефекти, художні техніки та глибокий психологічний аналіз, спрямована на те, щоб створити цілісний та емоційно насичений твір. Структура вистави, розбита на чіткі епізоди з власними кульмінаціями, дозволяє глядачеві поступово занурюватися у світ героїв та відчувати їхні переживання.

Важливість структури

Структурований підхід до розгортання сюжету допомагає підсилити емоційний вплив та забезпечує логічний розвиток подій. Це дозволяє глядачам легше слідкувати за історією та глибше розуміти мотивації персонажів.

Концептуальний підхід вистави, яка базується на синтезі різних мистецьких форм та технік, підкреслює важливість творчого підходу до інтерпретації класичних творів. Це дозволяє не лише зберегти дух оригіналу, але й додати нові відтінки та значення, актуальні для сучасної аудиторії.

Успішна інтерпретація «Все літо в один день» у театрі анімації відкриває нові перспективи для подальших творчих пошуків. Поєднання різних

мистецьких засобів може бути застосоване до інших літературних творів, що сприятиме розвитку театрального мистецтва та залученню нової аудиторії.

Інтерпретація оповідання Рея Бредбері «Все літо в один день» у театрі анімації демонструє, як поєднання різних мистецьких форм та творчих технік може створити глибокий та емоційно насичений твір. Вистава успішно передає основні теми оригіналу – ізоляцію, прагнення до світла, важливість емпатії та можливість змін.

Цей підхід підкреслює значення концепції та структури в створенні художнього твору, показуючи, що ретельно продумана концепція та чітка структура можуть значно підсилити емоційний вплив та глибину сприйняття.

Вистава не лише розважає, але й змушує глядачів замислитися над важливими питаннями, що робить її значущою та актуальною. Вона нагадує про силу мистецтва впливати на людей, змінювати їхні погляди та спонукати до дій.

3.2 Сценічна інтерпретація та особливості втілення «Все літо в один день».

Сценічна інтерпретація цієї постановки має на меті не просто передати глибокі емоції ізоляції, надії та конфлікту, але й занурити глядача в складний внутрішній світ персонажів, де кожна деталь має символічне значення. В основі постановки лежить ідея дослідити психологічні та емоційні стани дітей, показати їхні страхи, мрії та надії, використовуючи багаточисельні символічні образи, гру світла та тіні, а також глибокий звуковий супровід. Вся вистава побудована на контрастах: темрява космосу, що втілює безмежну самотність, холодний дощ і блискавки, що символізують внутрішні конфлікти та страхи, протиставляються яскравому сонцю та кольоровим квітам – символам надії, правди та відродження, які прориваються крізь сумніви та непорозуміння.

На початку вистави сцена занурюється в глибоку темряву космосу. Зірки мерехтять крізь невидимий бар'єр, створюючи відчуття віддаленості та недосяжності. Ця космічна темрява не лише передає атмосферу самотності та відчуженості, але й відображає внутрішній стан героїв, які відчувають себе загубленими в безмежному всесвіті власних емоцій. Поява блискавок і грому на блакитному тлі, прихованих за тонкою плівкою, стає потужною метафорою прихованих емоцій та напруги, що наростає між дітьми та Марго. Плівка, яка використовується для імітації дощу, виступає символом невидимого бар'єру, що відділяє дітей від істини та природного світу, який вони не можуть повністю зрозуміти або прийняти через обмеження свого досвіду та впливу середовища.

Кожен персонаж представлений як лялька, що підкреслює їхню залежність від зовнішніх обставин та неможливість самотійно змінити своє становище. Лялькові рухи та механічні жести відображають відчуття безсилля перед силами, що керують їхнім життям. Особливо виділяється Марго, яка має блакитний відтінок очей – це відсилання до її глибоких спогадів про сонце та життя на Землі, яке вона пам'ятає. Її образ контрастує з іншими дітьми, чії очі тьмяні та позбавлені кольору, відображаючи їхню невіру та закритість до нового досвіду. Діти сумніваються в її словах і легко піддаються впливу Вільяма, який стає втіленням скептицизму та страху перед невідомим.

Учителька, яка присутня лише як безтілесний голос, символізує віддалений авторитет та систему, яка контролює життя дітей, але не втручається в їхні особисті конфлікти. Її слова про можливу появу сонця викликають сумніви та тривогу у дітей, які ніколи не бачили його і не можуть уявити світ поза межами постійного дощу та темряви. Саме цей сумнів стає каталізатором подальшого конфлікту, розкриваючи глибокі страхи та недовіру серед дітей.

Вільям, як лідер групи, не вірить у сонце та активно пропагує свої погляди серед однолітків. Його агресія щодо Марго відображає страх перед невідомим та бажання зберегти статус-кво. Він підштовхує інших дітей до негативних

дій, зокрема до ізоляції Марго. Конфлікт між Вільямом і Марго набуває форми символічної боротьби за правду та можливість вийти за межі власних обмежень. Марго залишається на самоті, замотана в плівку, яка стає фізичним втіленням її ізоляції та нерозуміння з боку інших. Плівка також символізує кокон, з якого вона може вийти, трансформувавшись та відкривши нову реальність для себе та навколишній.

Коли діти йдуть за учителькою, залишаючи Марго саму, на сцені відбувається трансформація. З'являються дерева та квіти, наповнюючи простір яскравими кольорами та життям. Це символізує появу сонця та правди, яка проривається крізь темряву та сумніви. Очі дітей, повернувшись на сцену, наповнюються кольорами, відображаючи їхнє нове розуміння та прийняття істини. Вони починають розуміти, що Марго казала правду, і відчують глибокий сором та співчуття. Цей момент є кульмінаційним, оскільки він показує, як істина та відкритість можуть змінити світосприйняття навіть тих, хто був найбільш скептичним.

Звуковий супровід та експерименти в зйомці та монтажі відіграють ключову роль у створенні атмосфери та передачі емоцій. Звук постійного дощу, грому та шурхіт плівки створюють фон, який підсилює відчуття напруги, очікування та ізоляції. Використання різких переходів між сценами та зміна кутів зйомки підкреслюють раптові зміни в емоційному стані героїв, дозволяючи глядачу глибше зануритися в їхній внутрішній світ. Контраст між темрявою космосу та яскравою зоря в фіналі стає потужним символом надії та можливості змін, нагадуючи, що навіть у найтемніші моменти завжди є шанс знайти світло.

В кінці вистави, коли Марго звільняється від плівки, вона постає перед глядачем у новому світлі. Її образ наповнений силою та впевненістю, а очі сяють яскравим блакитним світлом. Діти, усвідомивши свою помилку, підходять до неї з вибаченнями та відкритими серцями. Цей момент

символізує примирення та розуміння, демонструючи, як співчуття та відкритість можуть подолати бар'єри нерозуміння та страху.

Загалом, постановка не лише відображає складні емоційні стани героїв, але й ставить перед глядачем глибокі філософські питання про істину, віру та силу надії. Вона закликає задуматися над тим, як наші власні страхи та сумніви можуть заважати нам бачити правду та відкриватися новому досвіду. Через майстерне використання символів, світла, звуку та акторської гри, вистава створює незабутнє враження та залишає глибокий емоційний слід у серці кожного глядача.

Постановка також досліджує тему колективної відповідальності та впливу групової динаміки на індивідуальність. Діти, піддавшись впливу Вільяма, демонструють, як страх і невпевненість можуть призвести до негативних дій та ізоляції тих, хто відрізняється. Марго, як індивід, що має власний досвід і знання, стає об'єктом неприйняття через свою інакшість. Це підкреслює важливість толерантності та відкритості до інших точок зору.

Кульмінаційна поява сонця не лише підтверджує правоту Марго, але й символізує просвітлення та можливість змін. Сонячне світло заливає сцену, змиваючи темряву та розчиняючи плівку, що відділяла дітей від реальності. Цей момент сповнений емоційного напруження, оскільки герої стикаються з наслідками своїх дій та мають переосмислити свої переконання.

Фінальна сцена, в якій діти шукають Марго, але не знаходять її, тому що дівчинку забрали. Вистава завершується відкритим фіналом, залишаючи глядачам простір для роздумів про власні життєві ситуації та стосунки з навколишньою.

Таким чином, ця постановка є глибоким та багатогранним твором, який майстерно поєднує в собі візуальні та звукові елементи для передачі складних емоцій та ідей. Вона звертається до фундаментальних людських переживань і спонукає до рефлексії над тим, як ми сприймаємо світ та один одного.

3.3 Лялькова естетика та її значення «Все літо в один день»

Процес створення ляльок для цієї постановки починався з глибокого дослідження та численних ескізів. Пошук образів для ляльок включав проби різних варіантів дизайну, щоб знайти ту форму, яка найкраще передавала б емоційну напругу та атмосферу оповідання. Ляльки повинні були бути одночасно абстрактними та виразними, тому художники працювали над їхнім зовнішнім виглядом, створюючи різні ескізи, експериментуючи з пропорціями та формою.

Після того, як були створені ескізи, розпочався пошук матеріалу. Важливо було знайти матеріал, який дозволив би лялькам бути дуже рухливими та легко змінювати свої пози, щоб передавати необхідні емоції. У підсумку для створення ляльок було використано м'який матеріал, який забезпечував їхню легкість і гнучкість. Ляльки виглядають довгими, блідими та тонкими, що було свідомим вибором. Такий зовнішній вигляд підкреслює їхню мінімалістичну природу та символізує крихкість і вразливість персонажів, які стикаються з постійним дощем і очікуванням сонця.

Мінімалістичний підхід до створення ляльок дозволив зосередитися на основних емоційних аспектах історії. Вид ляльок є похідним від їхньої концепції вони повинні були виглядати як узагальнені образи, щоб глядач міг ідентифікувати себе з будь-яким персонажем. Дуже рухливі ляльки надають можливість передавати складні емоції через рухи, що робить постановку більш виразною і наближає її до глядача.

Лялькова естетика у цій постановці відіграє ключову роль, надаючи історії Бредбері нової глибини. Ляльки, які використовуються у виставі, виглядають як абстрактні фігури з м'якого матеріалу, з витягнутими кінцівками та видовженими тілами. Їхній мінімалістичний дизайн, без облич з деталями, підкреслює універсальність образів і дозволяє глядачеві більше

концентруватися на емоціях і жестах. Витягнуті кінцівки дозволяють лялькам взаємодіяти одна з одною, передаючи відчуття групової динаміки, тиску та співчуття, що є важливими елементами сюжету.

Ляльки представлені в білому світлі на синьому фоні, яке створює атмосферу відчуження і невизначеності, підкреслюючи емоційну напругу в моменті, коли діти залишають

Вивідні ляльки це інструменти, які допомагають глядачам відчуті внутрішній світ персонажів, їхні страхи та надії. Вони не просто репрезентують дітей вони символізують всю людську спільноту, яка прагне тепла, світла і надії навіть у найтемніші моменти. Через абстрактні форми ляльок та їх взаємодію на сцені досягається ефект узагальнення, коли кожен глядач може відчуті себе частиною цієї історії. Лялькова анімація дозволяє наблизити глядача до первинних емоцій, до найпростіших і водночас найглибших переживань, які описує Бредбері у своєму творі.

ВИСНОВКИ

Отже, робота на тему "Інтерпретація оповідання Рея Бредбері «Все літо в один день» у театрі анімації" підсумовують основні аспекти дослідження, спрямовані на розкриття потенціалу театральної адаптації у поєднанні з анімаційними засобами виразності. Результати дослідження засвідчують, що використання анімаційних технологій у театральній постановці оповідання має значні переваги, оскільки дає можливість глибше розкрити емоційний і філософський зміст цього твору Рея Бредбері.

Перш за все, було досліджено вплив соціокультурного контексту на формування та сприйняття оповідання. Аналіз показав, що твір, створений у післявоєнний період, відображає атмосферу науково-фантастичних мрій і побоювань щодо майбутнього людства. Цей контекст має ключове значення для глибокого розуміння символізму оповідання, зокрема образу Венери як

чужої, непривітної планети, де діти, позбавлені сонячного світла, стають символом ізолюваності та відчуження. Анімаційна інтерпретація, використовуючи багат шарові візуальні та звукові засоби, дозволяє відтворити цей соціокультурний контекст, підсилюючи атмосферу пригніченості та прагнення до свободи.

Другий аспект дослідження стосується постановок оповідання в різних видах мистецтва. Було проаналізовано, як театр анімації може ефективно передати символічне значення локації, де розгортаються події, і як це впливає на сприйняття часу та подій персонажами. В анімаційній постановці використання контрастів між холодними, тьманими кольорами дощу та яскравими, теплими відтінками сонця сприяє створенню глибокого емоційного занурення, що дозволяє глядачам краще зрозуміти психологічний стан персонажів. Під час моментів появи сонця анімація стає кульмінацією твору, підкреслюючи важливість цього моменту для дітей, які живуть на Венері. Завдяки таким художнім прийомам глядачі відчують контраст між звичною пригніченою атмосферою та радістю від короткочасної появи сонця.

Особливе значення в інтерпретації оповідання має конфлікт між головною героїнею Марго та іншими дітьми. Марго, яка пам'ятає сонце завдяки тому, що жила на Землі, символізує надію та зв'язок із кращим минулим, тоді як інші діти, позбавлені такого досвіду, сприймають її як чужинку. Ця відмінність породжує нерозуміння, ревності та агресію, що стають центральним елементом конфлікту. У театральній анімації цей конфлікт можна підсилити через деталізацію міміки та жестів персонажів, використання кольорових символів і просторових рішень. Звуковий супровід, зокрема звук дощу, підсилює атмосферу ізоляції та тиску, створюючи відчуття самотності Марго.

Символіка дощу та сонця у творі має важливе значення для розуміння основних тем оповідання. Дощ символізує пригніченість, ізолюваність і безнадію, тоді як сонце — надію, свободу та можливість змін. В анімаційній

інтерпретації використання контрастних кольірних палітр дозволяє передати ці символи більш глибоко. Дощ можна зобразити як стіну, що відділяє дітей від зовнішнього світу, а сонце — як яскравий спалах, який відкриває новий світ, повний кольорів і звуків природи. Такий підхід дозволяє підсилити драматизм оповідання та розкрити внутрішній світ персонажів.

Аналіз змін у візуальному та характерному вираженні образів і сюжету показав, що анімація надає унікальні можливості для створення візуальних метафор і символів, які підсилюють емоційний вплив твору. Використання різних технік анімації, зокрема зміни темпу і ритму, дозволяє створити атмосферу напруги та очікування, яка пронизує весь твір. Повільний, монотонний ритм у сценах із дощем створює відчуття застою, тоді як швидкий темп і яскраві кольори під час появи сонця підкреслюють радість і збудження дітей. Музика, яка супроводжує ці сцени, також відіграє важливу роль у створенні емоційного фону, що допомагає глибше зрозуміти переживання персонажів.

Практичне значення роботи полягає у створенні унікальної анімаційної театральної інтерпретації оповідання Рея Бредбері, яка здатна залучити сучасну аудиторію завдяки поєднанню літературного змісту та сучасних технологій виразності. Процес створення концепції постановки, розробки сценарію, матеріального забезпечення та музичного оформлення сприяє розвитку творчих здібностей і критичного мислення, що є важливим для професійної діяльності в галузі сценічного мистецтва.

Таким чином, інтерпретація оповідання Рея Бредбері «Все літо в один день» у театрі анімації не лише зберігає основний зміст оригіналу, але й розширює його, надаючи новий візуальний і звуковий вимір, що дозволяє глибше передати емоційний і філософський зміст твору. Використання анімаційних засобів виразності дозволяє створити багатогранний світ, де кожен елемент — від кольору до музики — працює на передачу глибоких ідей і переживань. Цей підхід сприяє збереженню та популяризації літературної спадщини Рея

Бредбері, роблячи його твори живими та значущими для нових поколінь, а також підкреслює важливість інноваційних підходів у сучасному сценічному мистецтві.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Рей Бредбері науково-фантастичне оповідання «Все літо в один день» (англ. All Summer in a Day) - США 1954 року.
2. Рей Бредбері — Все літо в один день (аналіз, паспорт твору)https://www.ukrlib.com.ua/review-zl/printit.php?tid=11153&utm_source=chatgpt.com
3. Рей Бредбері — Все літо в один день (характеристика та аналіз героїв твору)https://www.ukrlib.com.ua/review-zl/printit.php?tid=11154&utm_source=chatgpt.com
4. Аналіз твору "Все літо в один день" Бредберіhttps://moyaosvita.com.ua/literatura/korotkij-analiz-tvoru-vse-lito-v-odin-den-bredberi/?utm_source=chatgpt.com
5. Довлетова С. Особливості роботи над інсценованим твором. Актуальні проблеми музичного та театрального мистецтва: мистецтвознавство, педагогіка та виконавство. Матеріали науково-методичної конференції. вип.3. Харків: ХДІМ, 2001. С. 181-185.
4. «451° за Фаренгейтом» (англ. Fahrenheit 451) - Рей Бредбері 1953р.
5. All Summer in a Day (1982) Short Film/TV Movie (Ray Bradbury)<https://www.youtube.com/watch?v=5CDBsWWiNnw>
6. All Summer In a Day - Ray Douglas Bradbury<https://www.youtube.com/watch?v=vHkU-5mUA48>

7. Довлетова С. До проблеми самостійної роботи студента над роллю у курсовій виставі. *Проблеми взаємодії мистецтва, педагогіки та теорії і практики освіти*. зб. наук. праць. Вип. 8, 2002. С. 274-277.
8. Бредбері Р. Прийшов час дощів. Київ : Дніпро, 1988.
9. Особливості створення сценічного образу з театральними ляльками різних систем О.Є. Бучма *Культура України*, 190-198
10. Features of development of the violin art in the modern theatre O Buchma-Bernatska, N Chystiakova, L Bazylchuk, O Putiatytska, *Linguistics and Culture Review* 5 (S4), 371-384
11. PSYCHOLOGICAL AND PEDAGOGICAL ASPECTS OF TEACHING STUDENTS IN THE FIELD OF MUSIC. Buchma-Bernatska, N Chystiakova, L Bazylchuk, O Putiatytska, *Youth Voice Journal*
12. The art of a live-action puppet at the end of the XXth–the beginning of the XXIst century as a synthetic kind of stage art O Buchma *Збірник наукових праць «Мистецтвознавчі записки»*
13. Ритміка Еміля Жака-Далькроза у практиці психофізичного тренінгу для акторів-лялькарів О.Є. Бучма *Вісник*, 101-104
14. "Переживання", "удавання" та "відчуження" в прийомах акторської гри театру ляльок О.Є. Бучма *Культура і сучасність*, 161-165
15. Віталій Горбаньов ДЗ Луганський національний університет імені Тараса Шевченка”, м. Полтава, Україна СИМВОЛІЗМ ТА МЕТАФОРИЗМ ОПОВІДАННЯ РЕЯ БРЕДБЕРІ “ВСЕ ЛІТО ЗА ОДИН ДЕНЬ https://dspace.luguniv.edu.ua/xmlui/bitstream/handle/123456789/10265/Мова_та_література_в_мультикультурному_дискурсі_Збірник_матеріалів_2024.pdf?sequence=1&isAllowed=y#page=58

16. П. С. Хаботнякова. Кореляція понять “образ”, “символ” та “образ-символ” у сучасній лінгвістичній парадигмі (на прикладах творів Френка Перетті). Вісник КНЛУ. Серія Філологія. Том 18. № 2. 2015. с. 190-194
17. Bianca-Maria Bucur (Tincu). "SELF/IDENTITY AND OTHERNESS THROUGH SPECULATIVE-FICTION: RAY BRADBURY, ALL SUMMER IN A DAY". Journal of Romanian Literary Studies 29:393-399 URL: <https://www.cceol.com/search/articledetail?id=1164550>
18. Ray Bradbury. All Summer in a Day URL: <https://www.mukilteoschools.org/site/handlers/filedownload.ashx?moduleinstanceid=183&dataid=731&FileName=6-All-Summer-in-a-Day-by-Ray-Bradbury.pdf>
19. С.Ю. Гудименко, студент (Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького) КАТЕГОРІЯ ХУДОЖНЬОГО ЧАСУ В ТВОРЧОСТІ РЕЯ БРЕДБЕРІ
20. Юлія Юрченко Наук. керівник – к. філол. н., доц. І.Є. Грачова (м. Вінниця) УНІВЕРСАЛЬНІСТЬ КАТЕГОРІЇ ЗАПЕРЕЧЕННЯ ТА ЇЇ КАТЕГОРІАЛЬНА ПРИНАЛЕЖНІСТЬ
21. Рубинський О., Довлетова С. Основи методу виховання актора Харківської школи лялькаря // Проблеми взаємодії мистецтва, педагогіки та теорії і практики освіти: Збірник наукових праць. Вип. 28. – Харків, 2010. – с. 296-319.
22. Довлетова С. Українська мова: Стилiсти-ка. Культура мови: Навчальний посiбник. – Харків: «Країна мрій», 2005.
23. Довлетова С. Психологічне обстеження акторської обдарованості як необхідний етап у професійному відборі // Проблеми взаємодії

мистецтва, педагогіки та теорії і практики освіти: Збірник наукових праць. Вип. 11. – Харків, 2003. – с. 98-102.

24. Довлетова С. До проблеми самостійної роботи студента над роллю у курсовій виставі // Проблеми взаємодії мистецтва, педагогіки та теорії і практики освіти: Збірник наукових праць. Вип. 8. – Київ, 2002. – с. 274-278.

25. Isolation in Bradbury's "All Summer in a Day"<https://gradesfixer.com/free-essay-examples/isolation-in-bradburys-all-summer-in-a-day/>

26. Johnson, Wayne L. (1986). "The Theme of Isolation in Ray Bradbury's 'All Summer in a Day'."

27. Jones, Steven L. (2009). "The Cold War Contexts of Ray Bradbury's 'All Summer in a Day'." *Extrapolation*, 50(3), 499–519.

28. Seed, David (Ed.). (2015). *Ray Bradbury*. Manchester University Press.

29. Reid, Robin Anne. (2000). *Ray Bradbury: A Critical Companion*. Greenwood Press.

30. Eller, Jonathan R. (2011). *Becoming Ray Bradbury*. University of Illinois Press.

31. Weist, Jerry. (2002). *Bradbury: An Illustrated Life: A Journey to Far Metaphor*. William Morrow

32. Bloom, Harold (Ed.). (2001). *Ray Bradbury (Bloom's BioCritiques)*. Chelsea House Publishers.

33. Collings, Michael R. (1994). *The Work of Ray Bradbury: An Annotated Bibliography and Guide*. Scarecrow Press.

34. Eller, Jonathan R. (2014). *Ray Bradbury Unbound*. University of Illinois Press.

35. Williams, James S. (2012). "From Page to Screen: The Adaptation of Ray Bradbury's Short Stories." *Literature/Film Quarterly*, 40(1), 20–35.

36. Davis, Cynthia J. (2018). "Exploring Themes of Bullying and Isolation in 'All Summer in a Day' Through Theater." *Youth Theater Journal*, 32(2), 99–112.
37. Use Of Imagery In Ray Bradbury's All Summer In A Day <https://essaygpt.hix.ai/essay/use-of-imagery-in-ray-bradburys-all-80360e>
38. Seed, David. (2000). *American Science Fiction and the Cold War: Literature and Film*. Routledge.
39. Robinson, Tasha. (2012). "Exploring the Light and Darkness in Ray Bradbury's 'All Summer in a Day'." *Science Fiction Studies*, 39(1), 124–130.
40. Clute, John, & Nicholls, Peter (Eds.). (1995). *The Encyclopedia of Science Fiction*. St. Martin's Griffin.
41. Butler, Andrew M. (2010). *Ray Bradbury*. Pocket Essentials.
42. The New Ray Bradbury Review, No. 1 <https://www.kentstateuniversitypress.com/2011/the-new-ray-bradbury-review/>
43. Mogen, David. (1986). *Ray Bradbury*. Twayne Publishers.
44. Ray Bradbury and the poetics of reverie William F. Touponce https://openlibrary.org/books/OL2840695M/Ray_Bradbury_and_the_poetics_of_reverie
45. Bloom, Harold (Ed.). (2010). *Ray Bradbury (Bloom's Modern Critical Views)*. Chelsea House Publishers.
46. Eller, Jonathan R. (2013). "Visions of Dystopia in Ray Bradbury's 'All Summer in a Day'." *Utopian Studies*, 24(2), 282–297.
47. Smith, Greg. (2000). "Bradbury's 'All Summer in a Day' and the Tradition of the Single-Effect Short Story." *Studies in Short Fiction*, 37(4), 385–393.

48. Reid, Robin Anne. (2000). *Ray Bradbury: A Critical Companion*. Greenwood Press.

49. Moen, Kristian. (2013). *Film and Fairy Tales: The Birth of Modern Fantasy*. I.B. Tauris.

50. Johnson, A. "Adapting Ray Bradbury: Challenges and Triumphs." *Adaptation Studies*, Vol. 12, No. 2, 2019, pp. 100-109.

Додатки

All Summer In a Day - Ray Douglas
Bradbury

<https://www.youtube.com/watch?v=vHkU-5mUA48>

All Summer in a Day (1982) Short Film/TV
Movie (Ray Bradbury)

<https://www.youtube.com/watch?v=5CDBsWWiNnw>

Вистава: Інтерпретація оповідання
Рея Бредбері «Все літо в один день»

у театрі анімації

Режисер: Юліан Скліфос.
Україна(2024)